

Ὁρθοδοξία

«Τίς κοινωνία φωτι

πρὸς σκότος;»

καὶ Αἵρεσις

Ἐκθεση πλανῶν καὶ σφαλμάτων σὲ σχέση μετὰ τὴν Πίστην καὶ τὴν Παράδοσιν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Δημοσθένη Λιακοπούλου*

† Πρεσβυτέρου Πέτρου Πανταζῆ

Α) Ἀνασκευὴ βιβλίου «Ἐλοχίμ» τῆς τρίτομης σειρᾶς

«Γιατὶ καὶ πῶς ζοῦν ἀνάμεσά μας», ἐκδόσεις ΕΛ.

Ηδη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀνά χειρας βιβλίου (σ. 7), ὁ συγγραφεὺς κ. Δημοσθένης Λιακόπουλος (ἐφ' ἐξῆς Δ.Λ.), θέτει ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν πίστην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἀναγνώστη στὴν πνευματικὴ παρακαταθήκη τῆς Χριστιανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐπικαλεῖται μίαν «ἄλλην» παράδοσιν «μετάδοσης Γνώσης» ποὺ πρέπει νὰ ἀνακαλύψουμε, ὥστε νὰ μὴν «παραποιεῖται ἡ Ἱστορία ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς Δημιουργίας ἕως σήμερα».

• (Ἡ πλάγια γραμματοσειρά, κανονικὴ ἢ ἔντονη, ὅπου ἐμφανίζεται μέσα σὲ εἰσαγωγικά, σημαίνει ἀποσπάσματα τοῦ βιβλίου τοῦ Δ.Λ., μὲ τὰ ὅποια δὲν συμφωνοῦμε).

• Στὴν Εἰσαγωγή ἐκτίθεται ὑπὸ μορφήν ρητορικῶν ἐρωτήσεων μίαν βασικὴν θέσιν τοῦ βιβλίου, ἡ ἀμφισβήτησις τοῦ ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι ἱερὸν Κείμενον. Τὴν ἀναφέρει ὡς «*ιερὴ*», ἐνῶ ταυτόχρονα δηλοῦται ὅτι «*ἄλλα πολὺ παλαιότερα ἑλληνικὰ κείμενα εἶναι ἱερά*».

Αὕτη ἡ πονηρὴ ἀντιστροφὴ τοῦ νοήματος τῆς λέξεως «*ἱερὸς*» ἐπισημαίνεται μετὰ τὸν γνωστὸν τρόπον τῶν ἀποκρυφιστῶν συγγραφέων, νὰ φαίνεται ὅτι ἀποδέχονται φραστικῶς, ἀκριβῶς τὴν θέσιν ποὺ οὐσιαστικῶς πολεμοῦν. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν, ἐπικαλοῦνται μίαν γενικὴν, ἀόριστον καὶ ἀφηρημένην ἰδέαν: ἐν προκειμένῳ, ὁ Δ.Λ. ἐπιστρατεύει τὴν «*Ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ*» (!), ἡ ὅποια σὲ «*τίποτε ἀπολύτως δὲν θὰ ἄλλαξε*», ἂν θὰ θεωρούσαμε τὴν

Παλαιὰ Διαθήκη μὴ ἱερὸ βιβλίον, ἀσπαζόμενοι τὶς Νεοειδωλολατρικὲς καὶ στὴν οὐσία Καμπαλιστικὲς καὶ Θεοσοφικὲς θέσεις τοῦ βιβλίου του.

● Στὴ σ. 9 («*Σκέψεις*»), παρουσιάζει τὴν ἀποκρυφιστικὴ πίστη του, ὅτι οἱ «*Φωτεινοὶ ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ (Ἐλοχίμ)*» εἶναι αὐτοὶ ποὺ παίζουν τὸν καθοριστικὸ καὶ κυρίαρχο ρόλο στὸν Κόσμον μας, μιὰ θέση ὅμως ποὺ ἐμφορεῖται ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς Ἑβραϊκῆς *Καμπάλας*, ἡ ὁποία δογματίζει συγκεκριμένα ὅτι «Ἐλοχίμ» εἶναι «ἐκπορευθεὶς-ἀπορροεὺς» τοῦ «Θεοῦ», ὡς Ἀπολύτου Ἀπρόσωπης Ἀρχῆς, ποὺ ἀνήκουν στὸ *δο κοσμικὸ ἐπίπεδο ὑπερσυνειδητότητας, τοῦ 10βαθμοῦ συμπαντικοῦ ἐνεργειακοῦ συστήματος πλανητικῶν σφαιρῶν Sephirot*.

Οἱ ιδέες τοῦ βιβλίου ἐπηρεάζονται ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν θεοσοφικὴ πλάνη περὶ ὑπάρξεως τῶν «*Φωτεινῶν Διδασκάλων τῆς Παγκόσμιας Λευκῆς Ἀδελφότητος τῆς Κοιλῆς Γῆς*» ποὺ καθοδηγοῦν τὰ πεπρωμένα τοῦ Πλανῆτου μας.

● Ὅλες αὐτὲς οἱ τοποθετήσεις ἐπιδροῦν στὸν ἀναγνώστη ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Δ.Λ., ὅπως ἀντιφατικῶς καὶ μᾶλλον σκοπίμως, ἀντιμάχεται καὶ ἀρνεῖται, χρησιμοποιώντας τὴν κατάλληλη ρητορικὴ, σὲ διάφορα σημεῖα τῆς σειρᾶς τῶν βιβλίων του «*Ζοῦν ἀνάμεσά μας*», αὐτὲς ἀκριβῶς τὶς Θεοσοφικὲς καὶ Καμπαλιστικὲς ιδέες καὶ ἀπόψεις, τὶς ὁποῖες ὑποστηρίζει καὶ προωθεῖ στὰ ἄλλα βιβλία του.

Ἡ ἀντίφαση αὐτὴ χαρακτηρίζει ποικίλες ἄλλες θρησκευτικὲς, πολιτικὲς καὶ ἰδεολογικὲς θέσεις τῶν βιβλίων του, οἱ ὁποῖες στηρίζουν τὰ γραφόμενά του, καὶ τὶς ὁποῖες παρὰ τὸ ὅτι τὶς διατυπώνει, ὕστερα, σὲ ἄλλα κείμενά του ἢ σὲ ἐκπομπές του, τὶς χαρακτηρίζει ὡς διήθεν δαιμονικὲς ἐπιρροές (ἐκπορευόμενες ἀπὸ τὸν Ἐωσφόρο-Διάβολο-Σαμαέλ).

Μερικὲς φορές θολώνει ἀκόμη περισσότερο τὰ νερά, ὅταν ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ θέσεις του εἶναι ἀπλὰ διαφορετικὲς «ἀπόψεις», τὶς ὁποῖες ἐλεύθερα ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ δεχθῆ ἢ νὰ ἀπορρίψη, ὅπως φυσικὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Δ.Λ. μπορεῖ νὰ πιστεύει ἢ νὰ ἀπορρίπτει χωρὶς καμμία δέσμευση.

* * *

Ἐν τῷ μεταξύ, στὶς ἐκπομπές του, ἀλλὰ καὶ σὲ βιβλία του, ἐκτοξεύει συνεχῶς «μελάνι» σωρείας παραπλανητικῶν ἐκφράσεων, ὑποτιθεμένου ὀρθοδόξου ἤθους, μὲ τὶς ὁποῖες καμουφλάρει τὶς ἀποκρυφιστικὲς καὶ νεοειδωλολατρικὲς ιδέες καὶ ἀντιλήψεις του πίσω ἀπὸ ἓνα Ὁρθόδοξο Χριστιανικὸ προσωπεῖο!

Οἱ ἐκφράσεις αὐτὲς εἶναι συνήθως δανεισμένες ἀπὸ Ὁρθοδόξους Ἁγίους καὶ Γέροντες Μοναχοῦς, βαλμένες στὰ κατάλληλα σημεῖα, ὥστε μεθοδικὰ

νὰ θολώνουν τὰ Καμπαλιστικά καὶ Δωδεκαθεϊστικά πιστεύω του.

● Ὁ προφανὴς στόχος εἶναι, σὲ ἐνδεχόμενη κριτικὴ ἐναντίον του, νὰ «κόψει καὶ νὰ ράψει» παρουσιάζοντας ὅ,τι τσιτάτα ἀπὸ τὰ βιβλία του καὶ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὶς τηλεοπτικὲς ἐκπομπές του τὸν βολεύουν.

● Ἐτσι νομίζει ὅτι θὰ ἀποδείξει ὅτι εἶναι γνήσιος Ὁρθόδοξος Χριστιανός, καὶ θὰ «ξεσηκώσει κOURνιαχτὸ» ὅτι τὸν ἀδικοῦν, τὸν παρερμηνεύουν καὶ τὸν καταδιώκουν τὰ ... ντόπια ὄργανα τῶν «κρόνιων» γενῶν καὶ τῶν «λαμόγιων *Νεφελίμ τοῦ Σαμαέλ*» (ἐκφράσεις δικές του, ἀπὸ τὶς καταγιμιστικῆς συχνότητας τηλεοπτικὲς ἐκπομπές του)!

● Θεωροῦμε ἀδύνατο, ὄχι μόνο ὁ Δ.Λ., ἀλλὰ καὶ οἰοσδήποτε ἄλλος, νὰ εἶναι πράγματι (συνειδητὸς) Ὁρθόδοξος Χριστιανός, καὶ συγχρόνως νὰ προπαγανδίζει τὶς ἀνωτέρω ἀποκρυφιστικὲς ἀντιλήψεις καὶ... «ἀπόψεις».

● Ἦδη ἔχει προετοιμάσει... κατάλληλα τὸ πεδίο τῆς ἀντιπαραθέσεως χαρακτηρίζοντας δηλητηριωδῶς ὀρισμένους «θεολόγους» ὡς «θολολόγους» καὶ «δῆθεν εἰδικοὺς γιαχβιστὲς τῆς Π.Δ.».

Ὁ χαρακτηρισμὸς «θολολόγοι» εἰπώθηκε ἀπὸ τὸν γνωστὸ στὸ πανελλήνιο μακαριστὸ Γέροντα Παῖσιο καὶ χρησιμοποιεῖται παραχαραγμένος καὶ μὲ ἐντελῶς διαφορετικὸ νόημα καὶ πλαίσιο γιὰ νὰ συκοφαντηθοῦν θεολογικὲς θέσεις καὶ ἀπόψεις ποὺ δὲν βολεύουν τὸν Δ.Λ.

Προφανῶς, διότι αἰσθάνεται ὅτι κάποια στιγμή θὰ ξεσηκωθεῖ ἐναντίον του κατακραυγὴ, λόγω τῆς εὐρύτατης διαστρεβλώσεως καὶ παρερμηνείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τῆς ἀσύστολης καὶ αἰσθητικῶς χυδαίας «Ἐλογο-Νεφελιμικῆς ὑστερίας» ποὺ ἔχει ἐξαπολύσει.

● Ξεκαθαρίζουμε λοιπὸν ὅτι τέτοιου εἴδους «Ὁρθόδοξες» ἀφοριστικὲς ἐκφράσεις ἀπομονώνει ὁ κ. Δ.Λ., καπηλευόμενος σκανδαλωδῶς καὶ ἀναμασῶντας λόγια καὶ φράσεις Ἁγίων Γερόντων, ὅπως ὁ μακαριστὸς Γέρον Παῖσιος, ποὺ τὶς ἔλεγε μὲ ἄλλο νόημα καὶ σὲ ἐντελῶς διαφορετικὲς καταστάσεις, ὅπως καὶ ὀλόκληρα κείμενα καὶ μαρτυρίες ἄλλων ἱερωμένων, ὅπως τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σάββα Ἀχιλλέως, τοῦ ὁποίου κείμενο ἔχει ὡς εἰσαγωγή στὸ βιβλίό του, «*Τὸ κοινὸ τῆς Πανδώρας*», ἐνῶ γενικὰ χρησιμοποιεῖ κείμενά του καὶ βιντεοεικόνες του, ἴσως ἐν ἀγνοίᾳ του, γιὰ νὰ συμπληρώσει (ὁ Δ.Λ.) τὸ προσωπεῖο τοῦ πιστοῦ Χριστιανοῦ, μέσῳ τοῦ ὁποίου πλασάρει τὶς ἐξω-ορθόδοξες τοποθετήσεις του.

Ἐπίσης χρησιμοποιεῖ στὰ βιβλία του, ἐκφράσεις λοιπῶν Ὁρθόδοξων, ὅπως τοῦ καθηγητοῦ Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Στεργίου Σάκκου, καὶ ἐξιστορήσεις θαυμάτων Ἁγίων, ὅπως ὁ Ἅγιος Γεώργιος Χοζεβίτης τοῦ Τραχωνίου τῆς Κύπρου, καθὼς καὶ σὲ ἐκπομπές του ἐκφράσεις τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ Βατοπεδινοῦ.

Τέτοιες φράσεις τῶν συγκεκριμένων Γερόντων, ἂν ἐλέχθησαν, πιθανὸν νὰ ἀποτελοῦσαν κριτικὴ γιὰ τὴν ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἐκπροσώπους μιᾶς διανοητικῆς Θεολογίας, φορεῖς οἰκουμενιστικῶν ἢ καὶ πανθηρσκειακῶν ἀντιλήψεων, χωρὶς τὴν ἀπαραίτητη ὀρθοπραξία καὶ τὸ πατερικὸ-φιλοκαλικὸ βίωμα.

● Οἱ ἴδιοι αὐτοὶ Γέροντες ὅπωςδῆποτε θὰ καταδίκασαν, ἂν ἐνημερώνονταν, τὶς φρικτὲς αἰρετικὲς παρεκκλίσεις καὶ ἀνήκουστες νεοπαγανιστικὲς προτιμήσεις τοῦ συγγραφέα τοῦ σχολιαζομένου βιβλίου.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, τοὺς ὁποίους λαιδορεῖ σκαιότατα καὶ ἀσεβέστατα ἀπὸ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει ὁ Δ.Λ. (λέει στὶς ἐκπομπές του, κουβέντες ὅπως: «τὶ ἅγιοι πατέρες, ποιοὶ πατέρες, μπορῶ ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ ἁγίους πατέρες ποὺ ἔχουν πεῖ λάθος πράγματα!»), ἔχουν στηλιτεύσει τὸν στεῖρο διανοητικισμὸ στὴ Θεολογία μὲ πρῶτο τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο καὶ τοὺς *Κατὰ Ἐννομιανῶν* Λόγους του, ἐκ τῶν ὁποίων παραθέτομε πιὸ κάτω ἐπικριτικὸ ἐδάφιο, ποὺ ταιριάζει ὅμως «γάντι» καὶ στὸν Δ.Λ. καὶ μάλιστα... λίγο εἶναι ἀναφορικὰ μὲ τὶς ἀπίστευτες τερατολογίες του!

* * *

Στὸ Α' κεφάλαιο προβάλλει κάτι ποὺ θεωρεῖ δεδομένο, αὐτονόητο καὶ πολὺ... ἐξυψωτικὸ γιὰ τὸν ἴδιο: Τοὺς... Ἐξωγήινους!

Μᾶς προτείνει νὰ γίνουμε ἐπαναστάτες στὴν σκέψη ἀσπαζόμενοι τὶς ψευδεῖς θεωρίες καὶ ἰσχυρισμοὺς τοῦ φαιδροῦ «προφήτη» τῆς δεκαετίας τοῦ '70 *Ἔριχ φὸν Νταίνικεν*, τὶς ἀνοησίες τοῦ ὁποίου ἔχει υἰοθετήσει ὁ Δ.Λ. σχεδὸν κατὰ γράμμα.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἀποδεχόμενος ὁ Δ.Λ. τὸ πνεῦμα τοῦ Νταίνικεν ὀρίζει διὰ τοῦ προσδιοριστικοῦ «ἐξωγήϊνοι», ὁποιασδήποτε φύσεως ὄντα συμπίπτουν μὲ τὶς ἔωλες ψευτοεπιστημονικὲς ἀντιλήψεις καὶ τοὺς ψευτοθησκευτικὸς ἰσχυρισμοὺς του.

Ἄρνεϊται παρελκυστικά, φραστικῶς δηλαδὴ καὶ μόνον, τὴν ὑπαρξὴ τῶν ἐξωγήινων προερχομένων ἀπὸ ἄλλους πλανῆτες μὲ UFO, ἀλλὰ θεωρεῖ ὅτι ἡ δρᾶση τῶν δικῆς του ἐμπνεύσεως («λιακοπούλειων») ἐξωγήινων ἐκτυλίσσεται μέσα στὰ ἔγκατα τῆς *Κοίτης Γῆς*, υἰοθετεῖ δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ πλήρως τὸ γενικότερο περίγραμμα τῆς παράλογης, ἀντιεπιστημονικῆς σκέψης καὶ ἐρμηνευτικῆς τοῦ Νταίνικεν.

Αὐτὴ ἡ ἀντίληψη περὶ *Κοίτης Γῆς*, εἶναι καθαρὰ ἀποκρυφιστικὴ καὶ ἔχει καταστῆ μόνιμο μοτίβο τῆς σκέψης καὶ τῶν ιδεῶν ποὺ προωθεῖ ὁ Δ.Λ.

Ἄναίρεση ὅσων ἰσχυριζόταν ὁ Ἑλβετὸς σερβιτόρος *Ἐρρίκος Φὸν Νταίνικεν* καὶ ἔχουν σχέση μὲ τὰ μυθεύματα τῶν βιβλίων τῆς σειρᾶς

«Ζοῦν ἀνάμεσά μας» θὰ παρουσιάσουμε σὲ ἐπόμενο ἄρθρο.

● Ἡ ἐνσυνείδητη ἐπίκληση τοῦ «Παράλογου», «Ἐξωτικοῦ» καὶ «Ἀπίθανου», εἶναι ἡ κύρια «τεχνικὴ» χειραγώγησης τῶν ἀδαῶν ἀναγνωστῶν καὶ ὁπαδῶν τοῦ Δ.Λ., ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ σημειώσεις καὶ παραπομπές μὲ κόκκινα γράμματα, στὸ δεξιὴ ἢ ἀριστερὸ περιθώριο τοῦ βιβλίου, ὥστε νὰ γίνῃ πράξη μιὰ ἰδιότυπη διανοητικὴ χειραγώγηση ποὺ ἐπιχειρεῖται μέσῳ τῶν βιβλίων τῆς σειρᾶς «Ζοῦν ἀνάμεσά μας», ἐκμεταλλεζόμενος τὴν ὁποία πνευματικὴ σύγχυση τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τὴν τρικυμία ἐν κρανίῳ, ποὺ δημιουργοῦν οἱ ἀλλοπρόσαλλες, ἀντιφατικές, ψευδοεπιστημονικὲς ἀναλύσεις καὶ «θρησκευτικὲς» ἀποκαλύψεις του.

Οἱ ἐν λόγῳ σημειώσεις καὶ παραπομπές ἀντιφάσκουν ἢ παρερμηνεύουν τὸ περιεχόμενο τῶν κειμένων, καὶ τοῦτο δὲν γίνεται εὐκόλα ἀντιληπτὸ ἀπὸ ἀναγνώστες ποὺ πρὶν προμηθευθοῦν τὰ βιβλία του, ἔχουν ὑποστῆ πλύση ἐγκεφάλου ἀπὸ τὶς ἐκπομπές του.

● Οἱ ἐκπομπές του, γιὰ ὅσους γνωρίζουν τὰ πράγματα καὶ εἶναι καλλιεργημένοι σὲ ἐπιστῆμες, θεωρίες συνομοσίας κ.λπ., εἶναι σύνολο ἀσυνάρτητων καὶ ἀστήρικτων θεωριῶν, μὲ ἐπίμονη, «βάνουση» καὶ ναρκισσιστικὴ διαφήμιση τῶν βιβλίων του (φορολογούμενη μὲ ΦΠΑ:), παρασύρουν ὅμως τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους ποὺ μπερδεύουν τὸ αἰσθητικῶς χυδαῖο καὶ «ἄμεσο» μὲ τὸ ἀπλὸ καὶ γνήσιο.

● Τὸ ὑλικὸ ὅλων τῶν βιβλίων καὶ DVD, ἐκδόσεων «ΕΛ», ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀναμάσημα καὶ ἐπανατυπώσεις ξένων ἐκδόσεων τῆς χαμηλότερης ποιότητος, εἶναι γεμᾶτα παραποιήσεις χιλιοειπωμένων πραγμάτων, ἰδεῶν, θεωριῶν, θεωρήσεων, ὑποθέσεων ἕως καὶ φωτογραφιῶν, σκίτσων καὶ χαρτῶν ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὶς πλέον κοινότυπες καταστάσεις, ὅπως τὸ ἐλληνικὸ ἢ διεθνὲς οικονομικοπολιτικὸ, ἐπιστημονικὸ, οἰκονομικὸ, περιγητικὸ, δημοσιογραφικὸ, ἱστορικὸ καὶ κοινωνικοπολιτικὸ σκηρικὸ.

Π.χ., χρησιμοποιοῦνται ἀποσπάσματα ἀπὸ βιογραφίες καὶ ἀπόψεις διάσημων ἐπιστημόνων καὶ θεωρητικῶν (παρμένες τὸ πιθανότερο ἀπὸ κάποιες ἐγκυκλοπαίδειες), οἱ ὁποῖες ἐπίσης διαστρεβλώνονται «κατὰ τὸ δοκοῦν», καὶ ἀπλῶς γεμίζουν σελίδες τῶν βιβλίων του.

* * *

Τὸ μεγάλο κακὸ προκαλεῖται βεβαίως, ἔνεκα καὶ τοῦ ὁποίου ἐξεγείρεται καὶ ἐπαναστατεῖ ἡ ἱερατικὴ μας συνείδηση ὡς ὑπευθύνων Ποιμένων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅταν ἡ διαστροφή αὐτὴ ἀγγίζει τὰ πλέον παραδοσιακὰ σεβάσματα καὶ ἔθνικὰ πνευματικὰ μας ἐρεῖσματα, ὅπως π.χ. ἡ Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ Παράδοση καὶ ἡ Ἁγία Γραφή, οἱ ὁποῖες στὴν κυριολεξία κακοποιοῦνται.

Ἡ παραχάραξη αὐτὴ συντελεῖται δῆθεν γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ ἀντιφατικὰ καί, τὸ χειρότερο, ψευδῆ ἐπιχειρήματα «βουτηγμένα» μέσα σὲ ἕνα ἀποκρυφιστικὸ κυκεώνα Καμπαλισμοῦ, Θεοσοφισμοῦ, Νεοειδωλολατρίας καὶ κυρίως μεγίστης καπηλείας ἀρχαίων ἐλληνικῶν, ἐβραϊκῶν καὶ ἄλλων ἀποκρύφων καὶ μὴ κειμένων.

● Εἰδικότερα, ἡ συγγραφικὴ «χρῆση» καὶ ἡ τηλεοπτικὴ «διαχείριση» τοῦ ὑλικοῦ τοῦ Δ.Λ. γίνεται μὲ ἄξονα τὴν ψευδοπληροφόρηση, ἀποπληροφόρηση καὶ χειραγώγηση τῆς γνώμης τοῦ μέσου Ἑλληνα, μέσῳ ψυχολογικῶν παραμέτρων *Διανοητικοῦ Χειρισμοῦ*, μὲ τὴν χρῆση προεπεξεργασμένων «πληροφοριῶν», οἱ ὁποῖες εἶναι σχεδὸν στὸ σύνολό τους «κλεμμένες», κολοβωμένες καὶ παραπονημένες «κατάλληλα», γιὰ νὰ «περάσουν» τὰ «φούμαρα» τῆς φοβερῆς καὶ τρομερῆς «γνώσης καὶ πληροφόρησης» ποὺ δῆθεν κομίζουν καὶ ἡ ὁποία φαίνεται νὰ ἔχει κίνητρα πρὸς ὑποπτα καὶ σκοτεινά: ἀπὸ ἕναν ἀπλὸ *Ἀθέμιτο Προσηλυτισμὸ* στὸν ἀποκρυφιστικὸ *Νεοειδωλολατρικὸ Δωδεκαθεῖσμὸ* καὶ στὴν νεωτερικὴ κωμικὴ καὶ ἀνερμάτιστη *Ἀρχαιολατρία*, ὅπως φαίνεται μὲ μία πρώτη πρόχειρη ματιὰ!

Τοὺς ἰσχυρισμοὺς μας τοὺς στηρίζουμε στὰ ἐξῆς:

1. Στὸ Β' κεφάλαιο τοῦ βιβλίου ἀποπειρᾶται μία δῆθεν ἱστορικὴ καὶ ἐκμυθευτικὴ ἐρμηνεῖα τῆς ... Γένεσης, τοῦ πρώτου βιβλίου τῆς Χριστιανικῆς Βίβλου, ἐνὸς προεχόντως θρησκευτικοῦ καὶ ὄχι ἀπλῶς ἱστορικοῦ κειμένου, ἀφοῦ πρῶτα «ξορκίζονται», κατὰ τὸν μόνιμο τρόπο τῶν νεοεποχικῶν συγγραφέων μὲ ἀποκρυφιστικὴ-νεοπαγανιστικὴ συνείδηση καὶ ἀντιεκκλησιαστικὸ φρόνημα, ὅσοι ἐκ τοῦ «*θρησκευτικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ κατεστημένου*» (sic) ἀντιδράσουν στὴν «*προωθημένη γνώση*»(!), τοῦ συγγραφέα τῶν βιβλίων ποὺ σχολιάζουμε.

Μᾶλλον ὁ κ. Δ.Λ. θεωρεῖ ὅλους σὲ ὅσους ἀπευθύνεται χαϊβάνια, ἀφοῦ ἐκλαϊκεύει, ὅπως ἰσχυρίζεται, ... ὑψηλὲς «συμπαντικὲς» γνώσεις, ἀλλὰ χρησιμοποιοῦ ὡς ἀποδείξεις τῶν ἀπίθανων ἰσχυρισμῶν του, καταγέλαστα ἐφευρήματα ὅπως τὰ «*Χάλκινα Βιβλία*» του - Χαλδαϊκὰ ἢ Κουμρανικὰ ἢ δικτῆς του ἐπινοήσεως, Θεὸς ξέρει.

● Στῆ σελίδα 21 ἐπιχειρεῖται νὰ τεθεῖ ἐπὶ «...*ἐπιστημονικῆς βάσεως*» ἡ σπουδαιότερη ἀποκρυφιστικὴ-θεοσοφικὴ καὶ νεοειδωλολατρικὴ ἔννοια: τῆς... *Συμπαντικῆς Ἐνέργειας*.

Σὲ αὐτὴ μᾶς εἰσάγει μέσῳ τῆς ἀρχαιοελληνικῆς ἀντιλήψεως περὶ τοῦ *αἰδίου* ἢ *ἀενάου* Χρόνου, «μοστράροντας» στὸ περιθώριο τοῦ βιβλίου καὶ στὸ... ὑποσυνείδητο τοῦ ἀναγνώστου τὰ ἀρχέτυπα τῆς ἐρειπιώδους «γνώσης» ποὺ προσφέρει: Τὰ ἐρείπια τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν καὶ τὸ προσωπεῖο τοῦ ἀνδριάντα τοῦ «θεοῦ» *Φοίβου Ἀπόλλωνα Ἀκερσεκόμη!*

Δηλαδή εκεί που πρέπει να εφαρμοστεί επιστημονική σκέψη ο Δ.Λ. επιστρατεύει θρησκευτικές αντιλήψεις καιπίστεις, μάλιστα ιστορικά ξεπερασμένες.

Ένώ, όταν κατακρίνει βιβλία προφητών και δικαίων της Παλαιάς Διαθήκης, χρησιμοποιεί δήθεν επιστημονική έρευνητική σκέψη, ανακατεμένη με ψήγματα μεταμοντέρνου σκεπτικισμού.

● Φαίνεται ότι μερικά ιδεολογικά και θρησκευτικά «πιστεύω» του (Αρχαιολατρία - Νεοειδωλολατρία), δέν κρύβονται. Ίσως όμως αποκρύπτουν και καμουφλάρουν έντέχνως, άφ' ένός ότι ή, δίκην κομήτου, εμφάνιση του Δ.Λ. στο τηλεοπτικό και έκδοτικό προσκήνιο περνά από ένα crash test (δυνατό τεστ άντοχής) τὰ άνακλαστικά της σύγχρονης έλληνικής («τηλε-φερόμενης και τηλε-αγόμενης») κοινωνίας, ούτως ώστε να μετρηθεί ή αντίδρασή της στον καταιγιστικό ένδογματισμό της με παράδοξες όσο και άπίστευτες μυθοπλασίες.

● Προβάλλονται τεχνηέντως, με έναν άγοραίο και ειρωνικά χιουμοριστικό τρόπο τηλεοπτικής ρητορικής, αντιλήψεις που στην ουσία έξευτελίζουν και λαιδορούν όποια Πολιτική Έξουσία και Παράδοση έχει κάποια σχέση με την Όρθοδοξία, όπως π.χ. ο Ρώσος Πρόεδρος Βλαδίμηρος Πούτιν!

Άφ' έτέρου, οι αντιλήψεις αυτές καμουφλάρουν τὸ άναδυόμενο «Άποκαλυπτικό πολυκέφαλο τέρας» που λέγεται «*Άσύδοτη Χειραγώγηση μέσω Μ.Μ.Ε.*» και τροφοδοτούν μερικούς «Βασικούς Μετόχους»... «ουράνιων» και «έπίγειων» καναλιών, με πειθήνιους τηλεθεατές: «άνοιγμένα» μυαλά έτοιμα να άποδεχτούν παθητικά ή και να πιστέψουν, αύριο, τὰ τερατώδη μυθεύματα του κάθε «τηλεκράχτη».

● Σε λίγο θα μάς πούν, προχωρώντας στον δρόμο «...πληροφορήσεως» που χαράζει ο κ. Διακόπουλος, ότι κάτω από την Άκρόπολη ύπάρχει υπόγεια... βάση των ΕΛ, άπ' όπου άναχώρησε ο Πολέμαρχος (Δίας) για τὸ άστρο Σείριος, άπ' όπου θα έπιστρέψει για να έκδικηθεί όσους δέν έπιστρέψουν τὰ μάρμαρα του Παρθενώνα.

Άκόμα χειρότερα, τί θα συμβή εάν ο ίδιος ο Δ.Λ. αλλάξει έντελῶς «τροπάριο» και θελήσει να μάς πείση ότι «ό... Κολοκοτρώνης ήταν πολεμιστής ΕΛ, ο Κανάρης... βομβιστής *Έλοχιμ* και ο Καραμανλής, ο Παπανδρέου ή ο όποιος πρωθυπουργός μας... *κακός Νεφελίμ*»; (δηλαδή *τερατόμορφο και κακόβουλο όν από τὰ έγκατα της Κοίλης Γής*)!

● Όλα αυτά μέσα σ' ένα άμπαλαζ τηλεοπτικού προϊόντος χυδαίας ποιότητας, ώστε να περάσει άπαρατήρητο τὸ πρόβλημα, στο όποιο άναφερόμαστε.

Οι «δοκοϋντες στύλοι είναι» έκκλησιαστικοί ή πολιτιστικοί ειδήμο-

νες καὶ θεσμικὰ ὑπεύθυνοι φορεῖς προστασίας τοῦ τηλεοπτικοῦ καὶ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, φυσικῶ τῷ λόγῳ δὲν καταδέχονται νὰ ἀσχοληθοῦν σοβαρὰ μὲ τέτοια φαινομενικὰ ἀνάξια λόγου θέματα.

Ἐν τούτοις, τὰ ἀνωτέρω καταδεικνύουν πόσο «τοξικά», «δηλητηριώδη» καὶ ἐπιβλαβῆ εἶναι ὅσα προωθοῦνται μὲ τὰ σχολιαζόμενα βιβλία.

● Ποιὸς καταλαβαίνει ὅτι κάτι «διαφορετικὸ» ἐπιχειρεῖται μέσῳ αὐτοῦ τοῦ εἴδους προώθησης ἀπίθανων παραθησκευτικῶν τερατολογιῶν καὶ συνωμοσιολογικῶν ἀντιλήψεων;

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων κακῶν, προκαλεῖται ὑποβάθμιση τῆς διανοητικῆς ἀντιστάσεως καὶ κριτικῆς σκέψεως τοῦ κοινοῦ στὴν εἰσδοχή, παραδοχὴ καὶ ἀποδοχὴ παράλογα δυσβάστακτων οἰκονομικῶν ἢ πολιτικῶν μέτρων καὶ τὸ κυριώτερο ἀπαράδεκτων ἠθικοκοινωνικῶν «θεσμικῶν ἀλλαγῶν»: γάμοι ὁμοφυλοφίλων, «ἐλεύθερες» συμβιώσεις, σεξουαλικὲς ἐνημερώσεις στὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα (γιατὶ ὄχι καὶ σὲ νήπια!!!) καταλήστευση τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ὑπὸ τὸ πρόσχημα «χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καὶ Κράτους», χυδαιοποίηση καὶ ἄρα ἀποδυνάμωση τῶν σχέσεων μετὰ τὸ Ὁρθόδοξον Χριστιανικῶν λαῶν, θέματα στὰ ὁποῖα βεβαίως ὁ Δ.Λ. παρουσιάζεται ὡς λαῦρος «ἐλληναράς» τιμητῆς, ἐνῶ ἀποκομίζει τὰ κέρδη τῆς τηλεπωλήσεως καὶ τηλεδιαφημίσεως βιβλίων, διὰ τῶν ὁποίων οὐσιαστικὰ κατεδαφίζεται ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ καταρρακώνεται ἡ ὑγιὴς Ὁρθόδοξη Πνευματικότητα.

● Ἄς δεχθοῦμε ὅτι ὁ κάθε καναλάρχης, ποὺ βγάζει τὸν Δ.Λ., συμφωνεῖ ἰδεολογικὰ μὲ αὐτόν. Ὅμως σίγουρα γιὰ τὴν προώθηση τῶν βιβλίων τοῦ Δ.Λ. χρειάζεται, πληρωτέος πανάκριβα, τηλεοπτικὸς χρόνος. Πῶς καλύπτεται φορολογικῶς αὐτὸς ὁ τηλεοπτικὸς χρόνος, δηλαδὴ πῶς ξέρουμε ἐὰν παρακρατεῖ καὶ καταβάλλει τοὺς ἀναλογοῦντες φόρους καὶ εἰσφορὰς τὸ κανάλι, γιὰ νὰ βγαίνει ὁ κ. Δ.Λ. καὶ νὰ διαφημίζει τὶς προσηλυτιστικὰς ἰδέες του καὶ τὰ κερδοφόρα βιβλία του;

Ἐξ ἄλλου εἶναι δημοσιογράφος ὁ κ. Λιακόπουλος; Δὲν εἶναι ὑποχρεωτικό, ἀφοῦ ἐμφανίζεται τόσο συχνὰ στὴν τηλεόραση, νὰ τηρῆ κάποια στοιχειώδη ἔστω «δημοσιογραφικὴ δεοντολογία»; Πῶς ξαφνικὰ ἀνέβηκε στὸ τηλεοπτικὸ στερέωμα ποὺ ἀπαιτεῖ, κατὰ κανόνα, πακτωλὸ χρημάτων ἢ γερὰς πλάτες; Τί θὰ ἀπαντοῦσε ἄραγε ἡ ΕΣΗΕΑ; Πῶς ἔβγαζε τὸ ψωμί του, πρὶν ἐπιδοθῆ στὸ τηλε-ἐμπόριο βιβλίων; Ἄν ἀληθεύει ὅτι εἶναι Καθηγητὴς Φυσικῆς, ὅπως ἰσχυρίζεται, ποιὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸ ἐπάγγελμα του; Ἡ διὰ βίου συνωμοσιολογικὴ ἐκπαίδευση... τῶν ἄλλων; Ἀπορίες μας ἐκφράζουμε.

* * *

Συνεχίζουμε την ανασκευή του επίμαχου βιβλίου, διότι αυτό μᾶς ἐνδι-
αφέρει κύρια καὶ πρώτιστα ὡς ὑπευθύνων ἐκκλησιαστικῶν Ποιμένων.

Ὁ πρῶτος στίχος, μάλιστα, τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ
σύνολο τοῦ πρώτου αὐτοῦ βιβλίου τῆς Ἁγίας Γραφῆς, εἶναι πολὺ σημα-
ντικὸς γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ Πίστη.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ξεκαθαρίζουμε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ὄχι μόνο δὲν εἶναι
ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ἢ παρερμηνεῖα αὐτῆ πού εἰσάγει τὸ βιβλί-
ο «Ἐλοχίμ» τῆς σειρᾶς «Ζοὺν ἀνάμεσά μας», ἀλλὰ πρόκειται γιὰ μεγάλη
πλάνη, διότι ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀπόρριψη τοῦ χριστιανικοῦ ἀξιώματος, ἂν
θέλετε καὶ κάθε Χριστιανικοῦ Δόγματος Πίστεως περὶ Θεοῦ, Ἀνθρώπου
καὶ Κόσμου.

2. Στὸ Γ' κεφάλαιο, μετὰ τὴν δῆθεν ἐπιστημονικὴ ψευτογνώση, κοινὸ
γνώρισμα τοῦ περιεχομένου τῶν παραπλανητικῶν βιβλίων του, μᾶς μυεῖ
στὴν παλαιοδιαθηκικὴ ἐρμηνευτικὴ τοῦ ἀρχικοῦ ἐδαφίου τῆς Βίβλου:
Γένεσις 1, 1: «*Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός, τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.*»

Ὁ Δ.Λ. παραφράζει: «*Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν Ἐλοχίμ Οὐρανὸν καὶ Γῆν*»,
ἐννοῶντας, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, ὅτι... ὁ Θεὸς ἐποίησεν τοὺς
Ἐλοχίμ (!!!), τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆ, διότι δῆθεν ἡ λέξις «Θεός», στὸ
ἀνώτερο ἀρκτικὸ χωρίο ὅλης τῆς Ἁγίας Γραφῆς, «ἐννοεῖται καὶ δὲν
γράφεται, ἐπειδὴ δὲν τὴν πρόφεραν οἱ Ἑβραῖοι».

Κακοποιεῖ δὲ ἐτι περαιτέρω τὸ περιεχόμενο τοῦ κειμένου, ἀφοῦ «*σύμ-
φωνα μ' ὅλους τοὺς ἀναλυτὲς καὶ τίς κατὰ καιροὺς δοξασίες*» τὸ «Οὐρανός»,
«*ἀποδίδει τὸν κόσμον τῶν ἐξωγήϊνων καὶ κυρίως τῶν Ἀγγέλων*», ἐνῶ ἡ «Γῆ»
«*ἀποδίδει τὸν καθημερινὸν κόσμον ἢ ἀκόμα καὶ ὅλο τὸ ὕλικὸ σύμπαν*».

● Ἀπὸ καθαρὰ ἐρμηνευτικὴ σκοπιά, ἡ λέξις «Οὐρανός» μπορεῖ νὰ
γίνει στόχος εἰκασιῶν, ὄχι ὁμῶς καὶ ἡ λέξις «Γῆ», διότι ἐπεξηγεῖται στὸν
ἀμέσως ἐπόμενο, 2ο στίχο, «*ἡ δὲ Γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκευάστος*».
Πρόκειται γιὰ τὴ Γῆ μας πού ξέρουμε, οὔτε γιὰ «*καθημερινὸν κόσμον*»,
οὔτε «*ὕλικὸν σύμπαν*».

Τὸ νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὴν ἐρμηνευτικὴ τοῦ Δ.Λ. γιὰ τὴν Ἁγία Γραφή
εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἐμπιστευόμαστε ἐγχείρηση καρδιάς σὲ... φαναρτζῆ
αὐτοκινήτων!

Ὅπως φαίνεται, ἀγνοεῖ ὁ Δ.Λ., τὴν βασικότερη διάκριση τῶν πηγῶν
τῶν παλαιοδιαθηκικῶν κειμένων σὲ *Γιαχβικές*, *Ἱερατικές* καὶ *Ἐλοχμικές*,
ἀναλόγως τῆς χρήσεως ἐπιθετικῶν προσδιορισμῶν ἢ καὶ ὑποκατάστατων
τοῦ θείου Ὄνόματος, δηλαδὴ τοῦ Ὄνόματος «Γιαχβέχ», στὰ Ἑλληνικὰ
«ὁ Ὡν» ἢ «Κύριος» (Ἐξοδ. δ' 4).

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ ἦταν πράγματι ἀνεκφώνητο, προφορικά,
ἀπὸ τοὺς Ἑβραῖους, ἀλλὰ φυσικὰ ὄχι ἄγραφο, ἀφοῦ πάντοτε γράφονται

τὰ σύμφωνα τοῦ Θεοῦ Ὀνόματος Γ.Χ.Β.Χ. καὶ ποτὲ δὲν ἐννοοῦνται. Στὴ θέση τοῦ τετραγράμματος Θεοῦ Ὀνόματος, προφέρετο ἡ λέξις Ἰδωνάι.

Μιλᾶμε πάντα γιὰ τὰ χειρόγραφα τὰ προερχόμενα ἀπὸ τὶς Γιαχβικὲς καὶ τὶς Ἰερατικὲς πηγές, διότι γιὰ τὶς Ἰερατικὲς δὲν τίθεται θέμα, διότι ἡ λέξις Θεὸς (Ἐλοχίμ ἢ Ἐλ) γράφεται καὶ προφέρεται καὶ δὲν παραλείπεται ποτέ¹.

* * *

Ἰδῶ ἔχουμε ἄλλη μία πλάνη τοῦ Δ.Λ., ἡ ὁποία ὀδηγεῖ στὴν ἐξαπάτηση τοῦ ἀδαοῦς καὶ μὴ εἰδικοῦ ἀναγνώστου του, ἀφοῦ τὸ χωρίο Γεν. 1, 1 εἶναι ἐλοχμικὸς κώδικας καὶ δὲν ἀναφέρει ἄρα οὔτε ἀναγράφει τὸ Θεῖο τετραγράμματο Ὀνομα Γ.Χ.Β.Χ. (ὥστε νὰ ὑπάρχει πιθανότης νὰ εἶναι ἄγραφο), παρὰ μόνο τὴ λέξι «Θεὸς» (Ἐλ ἢ Ἐλοχίμ), ἡ ὁποία δὲν παραλείπεται.

Συνεπῶς, δὲν εἶναι θεμιτὸ νὰ ἐρμηνεύεται τὸ προαναφερθὲν χωρίο, ὡς ἐὰν εἶχε παραλειφθῆ ἡ λέξις «Θεὸς=Ἐλοχίμ», καὶ νὰ μετατρέπεται ἀπὸ ὑποκείμενο τοῦ ρήματος «ἐποίησεν» σὲ ἀντικείμενο, δηλαδὴ ποίημα - κτίσμα τοῦ Θεοῦ.

Δὲν ἐποίησε (ὁ Θεὸς) τοὺς Ἐλοχίμ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν γῆ, κατὰ τὸ Γεν. 1, 1, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἐποίησε μόνο τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν γῆ.

● Ἡ λέξις Θεὸς (Ἐλ ἢ Ἐλοχίμ) παραλείπεται ὅλως ἐξαιρετικῶς μόνο σὲ ποιητικὰ κείμενα, ὅπως π.χ. στὸ Προφητικὸ Ψαλμικὸ Δαβιτικὸ χωρίο: «Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους Ἀυτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς Ἀυτοῦ πυρὸς φλόγα» (Ψαλμ. ργ', 4 κατὰ Ο' ρδ', 4 κατὰ τὴν Ἑβραϊκὴ Βίβλο), τοῦ γνωστοῦ Προοιμιακοῦ Ψαλμοῦ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὅπου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀναφέρεται μόνο στὸν πρῶτο στίχο τοῦ Ψαλμοῦ: «Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, Κύριε ὁ Θεὸς μου ἐμεγαλύνθης σφόδρα...» καὶ στοὺς ἐπόμενους 15 στίχους ἐννοεῖται. Εἰδικώτερα, ἀντὶ τῶν λέξεων *Γιαχβέ*, *Ἐλοχίμ*, ἀναγράφονται καὶ προφέρονται οἱ λέξεις «ποιῶν...», «θεμελιῶν...», κ.λπ. (μετοχὲς ἐνεστώτος ἀρσενικοῦ γένους) ἐπειδὴ παρατίθενται κατὰ παράταξιν τὰ ποιήματα καὶ κτίσματά Του (τοῦ ποιοῦντος, τοῦ θεμελιοῦντος *Κυρίου καὶ Θεοῦ*).

Χρησιμοποιεῖται δὲ στὸν ἐν λόγω Ψαλμὸ τὸ γνωστὸ καὶ χαρακτηριστικὸ φαινόμενο τῆς Ἑβραϊκῆς Ποιήσεως, ὁ λεγόμενος *συνωνυμικὸς παραλληλισμὸς*, κατὰ τὸν ὁποῖο ἐπαναλαμβάνεται στὸ δεῦτερο ἡμιστίχιο τοῦ κάθε στίχου ἡ ἴδια ἔννοια μὲ τὸ πρῶτο ἡμιστίχιο (διαφοροποιούμενη φραστικὰ καὶ ποτὲ νοηματικὰ).

Ἔτσι «Ἄγγελοι» καὶ «Λειτουργοὶ» σημαίνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ ταυτίζονται γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους ἐρμηνευτὲς τοῦ Ψαλμοῦ, ὅπως φυσικὰ

ή Καινή Διαθήκη και ή υπόλοιπη Χριστιανική Παράδοση συνάδει, αφού θέλει τους Ἀγγέλους «*λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα*» (Ἐβρ. β', 6).

Μόνον ὁ κ. Δ.Λ. βλέπει στὸν στίχο αὐτὸ ὄντολογικὴ διαφοροποίηση «*Ἀγγέλων καὶ Λειτουργῶν*» καὶ «*βαπτίζει*» τοὺς παλαιοδιαθηκικοὺς *Λειτουργούς*, «*Ἐλοχίμ*» μὲ «*πύρινα σώματα*».

* * *

Φυσικά στὰ κεφάλαια τὰ προερχόμενα ἀπὸ *Ἐλοχιμικὲς* πηγὲς γίνεται χρῆση τῆς παράδοξης ποιητικῆς ἔκφρασης «*Ὁ Ἐλοχίμ*», ἐνῶ γραμματικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι «*Ὁ Ἔλ*», «*Οἱ Ἐλοχίμ*», ἐπειδὴ ἡ λέξις χρησιμοποιεῖται καὶ ἀναφέρεται ἀποκλειστικὰ στὸν Ἕνα Ἀληθινὸ Τριαδικὸ Θεὸ τῆς Χριστιανικῆς Παραδόσεως καὶ ὄχι στοὺς πολλοὺς «οὐ θεοὺς» τῶν Εἰδωλολατρῶν, γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπλὸς πληθυντικὸς ἢ ἀττικὴ σύνταξις.

Τὸ βασικὸ νόημα ὅλης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης συμπυκνῶνται στὸ γεγονός, ὅτι ὁ «*Γιαχβὲ*» εἶναι ὁ μόνος αὐθεντικὸς «*Ἐλοχίμ*», δηλαδὴ «*Κύριος*» (ἐκ τοῦ ρήματος κυρόω-ῶ): ὁ μόνος ἔγκυρος, ὁ μόνος αὐθεντικῶς ὑπάρχων, ὁ μόνος ἔχων ἀφ' Ἐαυτοῦ τὴν ὑπαρξιν, κατὰ τὴν ὄντως τέλεια καὶ θεόπνευστη μετάφραση τῶν Ἑβδομήκοντα (Ο').

Οἱ Ἑβδομήκοντα (Ο'), τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ὁ κ. Λιακόπουλος «*ἀμόρφωτους ἑβραίους*», καὶ μόνο ἀπὸ τὴν μετάφραση τῆς λέξεως *Γιαχβὲ* ὡς «*Κύριος*» ἀποδεικνύουν τὴν τέλεια γνώση καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς παραδόσεως.

● Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἐνῶ ὁ ὅρος «*ἐλοχίμ*» ποὺ εἶναι πληθυντικός, σημαίνει τοὺς θεοὺς, ἄλλοτε δηλαδὴ τὸν Τριαδικὸ Θεό, ἄλλοτε τοὺς θεοὺς τῶν ἐθνῶν, ἐν τούτοις μόνο ἓνας εἶναι ὁ «*Γιαχβὲ-Ἐλοχίμ*» (Κύριος καὶ Θεός).

«*Γιαχβὲ-Ἐλοχίμ*» σημαίνει τὸ ἀνεπανάληπτο Ὑπερβατικὸ ὄν, τὴν Μία Ἄκτιστη, Μοναδικὴ καὶ Ἀποκλειστικὴ θεϊκὴ φύση (δηλαδὴ δὲν τὴν «*μοιράζεται*» μὲ τὰ κτίσματά του), κοινὴ σὲ τρεῖς ἐνιαῖες ὑποστάσεις.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀγαθὸς Δημιουργὸς πάντων τῶν ὄντων τοῦ πνευματικοῦ καὶ ὕλικου κόσμου καὶ εἶναι μὲν Θεὸς ἐλευθερίας καὶ ἀγάπης (ὁ Ὅποῖος ἐπιβραβεύει τὰ ἐπιτεύγματα τῶν κτισμάτων Του), ἀλλὰ εἶναι καὶ Θεὸς Νόμου καὶ Δικαιοσύνης, ἀφοῦ τιμωρεῖ τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν ἀποστασία (πρβλ. Β' Πέτρ. β', 1-4-22, ὅπου δηλώνεται ξεκάθαρα ὅτι ὁ Θεὸς ἐκλείσει στὰ Τάρταρα ἀμαρτήσαντες Ἀγγέλους, καὶ ὄχι Τερατονεφελὶμ ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Δ.Λ.!).

● Στὴ σελίδα 28, ὁ Δ.Λ. ἀποφαίνεται τελεσίδικα:

«*Ποῖοι εἶναι λοιπὸν οἱ Ἐλοχίμ; Σίγουρα δὲν εἶναι ὁ Τριαδικὸς Θεός!* «*Γι' αὐτὴ τὴν “παραχάραξη” τῆς ἱστορίας φταῖνε “σίγουρα” οἱ ἄλλοπρόσαλλες*

μεταφράσεις τῶν *Ο'*, τῆς λέξεως Ἑλοχίμ, πὸν ὀδήγησε στὴν ἀποδοχὴ καὶ τὸν σεβασμὸ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πὸν εἶναι ὑπεύθνη γιὰ τὸ σημερινὸ διασυρμὸ «τοῦ Χριστιανισμοῦ πὸν βάλλεται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του»!»!

* * *

Περαιτέρω ὁ Δ.Λ. ἰσχυρίζεται, ὅτι οἱ Ἑλοχίμ, ὄντα ἀνύπαρκτα (ἐπινοημένα μόνον ἀπὸ τὴν φαντασία του ἢ ἀπὸ τὴν ἀποκρυφιστικὴ του θρησκευτικὴ πίστη), εἶναι οὔτε λίγο οὔτε πολὺ οἱ «*Δημιουργοὶ τῶν ἀνθρώπων!*».

Ἔτσι ὁ Δ.Λ. δὲν σέβεται οὔτε αὐτὸ τοῦτο τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, τὸ «Πιστεύω». Μάλιστα ἀναφέρει ὁ Δ.Λ. ὅτι στὸ Πιστεύω «δὲν γίνεται λόγος γιὰ τὸ ποῖος ἔπλασε τοὺς ἀνθρώπους» (σελίδα 32), πρᾶγμα ὅλως ἀνακριβές.

● Βάσει τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, τῆς ἐπίσημης ἐκφράσεως τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως: «Ποιητῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς» ὅπως καὶ ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν κτισμάτων, «ὀρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων», εἶναι ἀποκλειστικὰ ὁ Ἄχρονος Θεὸς Πατὴρ, τὸ πρῶτο Πρόσωπο-Ἐπόστασις τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ «τρόπος Δημιουργίας» ὄλων τῶν κτισμάτων εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ὁ ὁποῖος εἶναι, μὲ ἐπίσης ἀποκλειστικὸ τρόπο, ὁ Κατασκευαστὴς μας, Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, «δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο», ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, τὸ δεῦτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος πὸν εἶναι «Υἱὸς πρὸ πάντων τῶν αἰώνων», δηλαδὴ ἐπίσης Ὁμοούσιος καὶ Ἄχρονος, ὅπως ὁ Πατὴρ, καὶ ὄχι «κτίσμα» ἢ «ἀπορροή» τοῦ Πατρὸς, ὡς «Ἀρχῆς τῆς Θεότητος».

Ὁ Υἱὸς «*Σαρκώθηκε*», δηλαδὴ προσέλαβε, πῆρε στὴν Ἐπόστασίν Του, μὲ ἀχώριστο, ἀδιαίρετο, ἄτρεπτο, ἀσύγχυτο τρόπο τὴν ἀνθρώπινη φύση, τὴν ὁποία εἶχε ἤδη κατασκευάσει, μέσα σ' ἓνα Κόσμο μὲ Χρόνο, ἀκολουθώντας τὴν ἔμπνευση, δηλαδὴ τὸν σχεδιασμὸ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς μὲ τὴν βοήθεια καὶ ἐπιστασία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ τρίτου Ὁμοουσίου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ Ὅποιο μαζί μὲ τὸν Υἱὸ λειτουργοῦν ὡς τὰ «*χέρια*» τοῦ Θεοῦ Πατρὸς. Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος «*κατασκευάζει*» καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα «*τελειοποιεῖ*», ὅτι ὁ Πατὴρ «*σχεδιάζει*».

● Ὁ Τριαδικὸς Θεός, λοιπόν, ὁ Γιαχβὲ-Ἑλοχίμ, κατὰ τὴν ἀρχαία ἑβραϊκὴ, εἶναι ὁ ἀποκλειστικὸς Δημιουργὸς μας, μέσα ἀπὸ τὴν σύν-ἐνέργεια καὶ τῶν τριῶν Θεῶν Ἐποστάσεων-Προσώπων, τὰ Ὅποια προσδιορίζονται ἐξίσου ἀπὸ ἓνα κοινὸ Θεῖο Ὄνομα (πρβλ. τὸ τέλος τοῦ *Κατὰ Ματθαῖον Ἐὐαγγελίου* κη' 19), χωρὶς νὰ χρειάζονται κανενὸς εἶδους «*μεσάζοντες*» κατασκευαστές, κατωτέρου εἶδους, δηλαδὴ, κτιστῆς φύσεως (οὐσίας μὲ θεολογικὴ γλῶσσα), ὅπως οἱ ἀνύπαρκτοι «*ἐλοχίμ*»

τοῦ Δ.Λ., ἡ φύσεως ἀπορреούσης ἀπὸ κάποια ἀπρόσωπη θεϊκὴ ἀρχή, ὅπως οἱ ἀνύπαρκτοι «ἐλοχίμ» τῆς *Καμπάλα*.

Ἡ λέξη Θεὸς στὸ συγκεκριμένο ἀρχικὸ χωρίο τῆς Γενέσεως ἀποδίδεται μὲ τὸν ἰδιάζοντα ποιητικὸ τύπο Ἐλοχίμ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἀκριβῶς πληθυντικός, μὲ τὴν ἔννοια τῆς πολλαπλότητος, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖται τυπολογικῶς, δηλαδὴ παραδόξως καὶ συνεσκιασμένως, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἡ πλήρης θεολογικὴ ἀποκάλυψη τῆς ὑπερβατικῆς καὶ ἐξώκοσμης φύσεως τοῦ *Γιαχβὲ Ἐλοχίμ*, ὁ Ὅποῖος εἶναι μαζὶ Τρία καὶ Ἐνα, γίνεται ἀποκλειστικὰ στὴν Καινὴ Διαθήκη.

* * *

Ἡ πλάνη τοῦ κ. Λιακόπουλου ἔγκειται ἐν προκειμένῳ στὸ ὅτι τὴν λέξη «Θεός», «Ἐλ» στὰ ἀρχαῖα ἑβραϊκά, τὴν χρησιμοποιεῖ ἀμετάφραστη λέξη μὲ τὸν ποιητικὸ τῆς τύπο «Ἐλοχίμ» γιὰ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ὑπάρχουν τὰ ὄντα (τῆς φαντασίας του καὶ τῆς *Καμπάλας*) «Ἐλοχίμ».

● Ἡ ἀλλοπρόσαλλη καὶ ἀστήρικτη, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἐρμηνευτικὴ τοῦ Δ.Λ. «ἀπογειώνεται», ὅταν ἀποφαίνεται γιὰ τὴν γραμματικὴ σημασία καὶ τὴν περαιτέρω θεολογικὴ ἐρμηνεία τῆς λέξεως «Ἐλοχίμ».

Κατὰ τὸν Δ.Λ., λοιπόν, ὁ πληθυντικὸς «ἐλοχίμ» ἔχει ἐνικὸ τὸν τύπο «ἐλοχά, ὅπως συμφωνοῦν ὅλοι οἱ διεθνοῦς κύρους μελετητές»!!

Ἀπὸ τοὺς ἴδιους, προφανῶς, μελετητὲς θὰ ἔμαθε ὁ Δ.Λ., ὅτι οἱ Ὁ μεταφραστὲς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀπὸ τὴν ἀρχαῖα Ἑβραϊκὴ στὴν ἀπλὴ Ἀλεξανδρινὴ Ἑλληνιστικὴ διάλεκτο, ἦταν κατ' ἐπίφασιν σοφοὶ («σοφοί»), ὅπως γράφει στὸ βιβλίον «Ἐλοχίμ», ἐπειδὴ δὲν ἦταν Ἕλληνες, ἀλλὰ... Ἑβραῖοι, ὥστε νὰ ἀποφαίνεται... «*ἱστορικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς*», ὅτι στὴν πραγματικότητα «*παραποίησαν τὶς κύριες ἱστορικὲς ἀλήθειες ποὺ ὑπῆρχαν στὴν Παλαιὰ Διαθήκη*».

● Τὸ ὅλο θέμα θυμίζει τὴν παραποιημένη Μετάφραση τοῦ Νέου Κόσμου (New World Translation) τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν Ἀμερικάνων Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, ποὺ τὴν μετέφρασαν χωρὶς νὰ γνωρίζουν... ἀρχαῖα Ἑβραϊκά καὶ ἴσως καὶ... ἀρχαῖα Ἑλληνικά, πιθανότατα βάσει κάποιας παλαιότερης Ἀγγλικῆς μετάφρασης, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ «κατοχυρώσουν» τὶς αἰρετικὲς κακοδοξίες τους!

Δηλαδὴ ὁ Δ.Λ. θέλει νὰ μᾶς κάνει νὰ πιστέψουμε ὅτι οἱ Ὁ ἦταν ἀγύρτες καὶ παραχαράκτες ἱστορικῶν κειμένων.

Τὸ ἐρώτημα, λοιπόν, ποὺ ἀπευθύνεται στὸν κ. Λιακόπουλο εἶναι: ποῖός θὰ μπορούσε, ἑκατὸ καὶ πλέον χρόνια πρὸ Χριστοῦ, νὰ μεταφράσει αὐθεντικὰ τὰ ἀρχαῖα Ἑβραϊκά κείμενα δίχως νὰ εἶναι τουλάχιστον Ἑβραῖος;

Τὸ στοιχείο πὸ ἀποκρύπτει, συσκοτίζει ὁ Δ.Λ., εἶναι ὅτι οἱ Ο΄ ἦταν Ἑλληνιστὲς τῆς Ἑβραϊκῆς Διασπορᾶς στὴν Αἰγυπτιακὴ Ἀλεξάνδρεια, ἄριστοι γινῶστες τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ Φιλοσοφίας, οἱ ὁποῖοι μάλιστα δημιούργησαν ὀλόκληρη ἐρμηνευτικο-φιλοσοφικὴ καὶ ἱστοριογραφικὴ Παράδοση, ἀπὸ τὴν ὁποία προῆλθαν σημαντικὲς μορφὲς διανοητῶν τῆς ἑλληνιστικῆς περιόδου, ὅπως ὁ Φίλων, ὁ εἰσηγητὴς τῆς Ἀλληγορικῆς ἐρμηνευτικῆς μεθόδου, τὴν ὁποία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσπάστηκε ἡ Ἀλεξανδρινὴ ἐρμηνευτικὴ Σχολὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Κλήμης Ἀλεξανδρείας, Πάνταινος, Ὠριγένης, Δίδυμος ὁ Τυφλὸς) καὶ ὁ Ἰώσηπος.

● Ἀναπάντητο θὰ μείνει μᾶλλον τὸ ἐρώτημά μας, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα ἐξωτικά παράλογα ἀπὸ τὸ ἀντιεπιστημονικὸ ἢ μᾶλλον προπαγανδιστικὸ ὕλικὸ τοῦ βιβλίου. Διότι δυστυχῶς ὁ Δ.Λ. δὲν εἶναι, προφανῶς, σὲ θέση ν' ἀπαντήσει σοβαρά, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο καὶ τὴ χρονολογικὴ λογικὴ πὸ χρησιμοποιοῖ, ὅταν ἐκθέτει τὰ σαθρὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀρχαιολατρικῶν ἰσχυρισμῶν του, δίχως νὰ δίνει σημασία σὲ κανόνες λογικῆς καὶ ἐπιστημολογίας.

* * *

Ὁ κ. Διακόπουλος ἐπιχειρεῖ νὰ μᾶς κἀνὴ νὰ πιστέψουμε ὅτι ἡ λέξις Ἑλοχίμ εἶναι παμπάλαια ἑλληνικὴ, ὅπως ἐπιβάλλει ἡ ἰδεολογικὴ ἀρχαιολατρικὴ μονομανία του καὶ ὁ καμπαλιστικὸς ἰδεασμὸς του.

Πάντως «ὅλοι οἱ διεθνοῦς κύρους μελετητὲς», τοὺς ὁποίους ἐπικαλεῖται, ἔπρεπε νὰ εἶχαν κάποια ἰδέα τί προελεύσεως εἶναι ἡ ἐπίμαχη λέξις Ἑλοχίμ. Γιατί δὲν τοὺς παραθέτει ἔστω ἐμμέσως καὶ ἀκροθιγῶς; Πλήρης ἔλλειψη παράθεσης ἔστω καὶ μίας σοβαρῆς μελέτης ἢ μελετητοῦ!

● Γιὰ παράδειγμα, ἓνας σοβαρὸς μελετητὴς, αἰρετικῶν γενικὰ ἀπόψεων, ἀλλὰ τουλάχιστον συνεπὴς στὶς θέσεις του καὶ μὲ κάποια ἐπιστημολογικὴ σοβαρότητα, τουλάχιστον στὴν ἐπιστημονικὴ μέθοδο ἔρευνας καὶ στὴ συγγραφὴ σχετικῶν ἐργασιῶν καὶ μονογραφιῶν, ὁ Gary Greenberg, πρόεδρος τῆς Βιβλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας Ν. Ὑόρκης καὶ Αἰγυπτιολόγος, στὸ βιβλίο του *Τὸ Μυστήριον τοῦ Μωυσῆ - Ὁ μύθος τῆς Βίβλου*, ἀναφέρει τὴν πιθανὴ αἰγυπτιακὴ προέλευση τῶν ὀνομάτων τοῦ Ἑβραϊκοῦ Θεοῦ.

Μία θέση του εἶναι ὅτι οἱ καταλήξεις -ον τῶν θείων ὀνομάτων στὴν ἑβραϊκὴ Βίβλο προέρχονται ἀπὸ τὴν Ὑψιστὴ Ἐνοθεϊστικὴ θεότητα *Aton*, πὸ ἐπέβαλε ἡ θρησκευτικὴ μεταρρύθμιση τοῦ Φαραὼ Ἀκενατόν, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι στὴν πραγματικότητα ὁ «Αἰγύπιος Μωυσῆς», πὸ ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὸ πολυθεϊστικὸ ἱερατικὸ κατεστημένον τῆς φαραωνικῆς Αἰγύπτου καὶ ὀδήγησε ὅσους ὀπαδοὺς του τὸν ἀκο-

λούθησαν, στὸ νὰ ἀποτελέσουν τὴν ἐθνότητα ποὺ ὀνομάζουμε σήμερα «Ἰσραηλιτικὸ Λαό».

Ὅμως γιὰ τὴ λέξη *El* καὶ τὸν ποιητικὸ τῆς τύπο *Elohim*, πιστεύει ὅτι εἶναι ἀπλὰ ἡ λέξη «Θεὸς» στὰ ἀρχαῖα ἑβραϊκά, ὄχι κάποιο ὄνομα, ἐπίθετο ἢ ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς τοῦ Θεοῦ.

• Ἐπίσης, ὁ Greenberg στὸ βιβλίο: *101 Myths of the Bible*, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἔκφραση «γιοὶ τοῦ Θεοῦ», τοῦ ἐδαφίου *Γένεσις* στ' 6 (τὴν ὁποία ὁ Δ.Λ. ἀνάγει, ὄχι μόνο σὲ... πανίσχυρο ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῶν ἀπόψεών του, ἀλλὰ κυριολεκτικὰ θεμελιώνει ἐπάνω τῆς τὸν φανταστικὸ καὶ αἰρετικὸ ἰσχυρισμὸ του περὶ τῶν «*Υἱῶν τοῦ Θεοῦ*» - *Ἐλοχίμ* καὶ τῶν υἱῶν τους μὲ γυναῖκες - *Νεφελίμ*), σημαίνει ἐτυμολογικὰ «αὐτοὺς ποὺ προέρχονται ἀπὸ πατέρα θεὸ καὶ ἔχουν τὴν ἴδια φύση μὲ αὐτόν».

Ἄρα, πάντα κατὰ τὸν Greenberg, οἱ «Γιοὶ τοῦ Θεοῦ - *Μπενὲ Ἐλοχίμ* στὰ ἑβραϊκά» δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ πρίγκιπες - γιοὶ τοῦ Φαραῶ, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τὴν πολυθεϊστικὴ ἀρχαιοαιγυπτιακὴ παράδοση προσωποποίηση τοῦ θεοῦ Ὡρου, ποὺ παντρεύτηκαν γυναῖκες ἀπὸ μὴ βασιλικὴ γενιά, θυγατέρες κοινῶν ἀνθρώπων.

Πρόκειται γιὰ μία λογικὴ ἄποψη καὶ ἴσως ἔν τινι μέτρῳ ἀνταποκρίνεται στὴ λογικὴ τοῦ ἐδαφίου τῆς *Γενέσεως* στ' 6 καὶ πάντως δὲν ἀποτελεῖ βάνουσο τερατολόγημα, ὅπως αὐτὰ ποὺ ἐπινοεῖ ἡ ἐμπορικὴ καὶ παραθρησκευτικὴ φαντασία τοῦ Δ.Λ.

* * *

Ἔτερο «λογικὸ» παράλογο τοῦ Δ.Λ. εἶναι ὅτι τὴν γνώμη του γιὰ τὴ σημασία τοῦ ὄρου *Ἐλοχίμ* τὴ στηρίζει καὶ σὲ γνώμες... Ἑβραίων Ραβίνων, «*μὲ τοὺς ὁποίους συζήτησε καὶ τοῦ ἀπεκάλυψαν τὶς σημασίες τοῦ ὄρου ἐλοχίμ, ἀλλὰ ἔστω μερικά, ὀνόματα αὐτῶν τῶν ραβίνων δὲν ...μπορεῖ νὰ ἀποκαλύψει, διότι εἴτε δὲν ἔχει νόημα εἴτε δὲν ...κατάλαβε τοὺς λόγους ποὺ οἱ ἴδιοι ἀπέκρυψαν τὴν ταυτότητά τους!*»!

Δηλαδή μπροστὰ στὸν...φοβερὸ Δ.Λ. οἱ ἑβραῖοι ραβίνοι «ἔσπασαν» καὶ τὰ εἶπαν ὅλα καὶ μάλιστα ὅτι: *Ἐλοχίμ* εἶναι «οἱ φωτεινοὶ ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ», περιγραφή ποὺ παραδοσιακὰ ἀνήκει στὴν φύση τῶν Ἀγγέλων.

• Ἐνα ἐρώτημα, περίπου συμβατὸ μὲ τὴν παράλογη ἢ μᾶλλον «στημένη» καὶ ὑποπτη συλλογιστικὴ τοῦ Δ.Λ., εἶναι: Θὰ πρέπει νὰ πιστέψουμε... Ἑβραῖους; Ἄν μάλιστα αὐτοί, κρίνοντας ἐμμέσως ἀπὸ ὅ,τι ἀναφέρει ὁ Δ.Λ., μᾶλλον εἶναι ἀποκρυφιστὲς Καμπαλιστὲς; ὅπαδοι δηλαδή τῆς βασικότερης ἑβραϊκῆς ἀποκρυφιστικῆς κοσμοθεωρίας, τῆς Qabalah, ἡ ὁποία στὴν οὐσία σὲ τίποτε δὲν διαφέρει ἀπὸ τὰ μαγικοειδωλοατρικὰ Ἀνατολικά θρησκευματα καὶ ἀπὸ τὶς Δυτικῶν τύπου θεοσοφικὲς, ἀνθρωποσοφικὲς, νεοπαγανιστικὲς ἀντιλήψεις, σὰν κι αὐτὲς ποὺ πιστεύει ὁ

Δ.Λ., παρὰ μόνο στήν ὀρολογία καὶ τὴ λειτουργικότητα τῶν διαφόρων «ἐπιπέδων καὶ καταστάσεων ὑπερσυνειδητότητας», οἱ ὁποῖες ἀρδεύουν τὰ ιδιότυπα ἐκδοτικὰ καὶ τηλεοπτικὰ κόμικς του.

Ἡ Qabalah προβλέπει ξεκάθαρα στὰ δόγματά της, ὅπως ἀναφέραμε παραπάνω, τὴν ὑπαρξὴ πολλῶν «Ἐλοχίμ» τῆς λεγομένης «Ὁμάδος τῶν Ἁγίων Πνευματικῶν Ἰδιοτήτων», ποὺ συνδέονται μὲ τὴν ἕκτη Sephirah Timereth, κατὰ τὸν *Γ. Γουέσκοτ*. Κατὰ τοὺς Καμπαλιστὲς αὐτοῦς, ἓνας ἐκ τῶν Ἐλοχίμ, δηλαδὴ «θεοὺς», εἶναι καὶ ὁ Χριστός, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς² καὶ ὁ Μίθρα!³.

Ἄν ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, τότε σὲ τί καὶ μὲ ποιούς ἀκριβῶς «Ἐβραίους» διαφωνεῖ ὁ κ. Δ.Λ.;

● Τέλος, ἀναφέρει καὶ κάποια «ἄσχετα» ὀνόματα «ἐρευνητῶν», χωρὶς νὰ ἀναφέρει τί ἀκριβῶς ὑποστηρίζουν ἐπὶ τοῦ θέματος, τὸ γνωστότερο ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὀνόματα εἶναι τοῦ γνωστοῦ ἄθεου τοῦ 19ου αἰῶνα *E. Ρενάν!* Ἐπίσης ἀναφέρει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ διάσημου καινοδιαθηκολόγου *Νεστλέ*, συντάκτου τοῦ καλύτερου κριτικοῦ κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης, γιὰ τὴν ὁποία, Καινὴ Διαθήκη, ὁ κ. Λιακόπουλος δὲν χαραμίζει οὔτε λέξη, ἂν καὶ εἶναι βασικὴ πίστη τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ὅτι μόνο ἡ Καινὴ Διαθήκη ἐρμηνεύει αὐθεντικὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ποὺ εἶναι τύπος Αὐτῆς!

* * *

Μᾶλλον τὸ θέμα ὑπερβαίνει τὶς θεωρητικὲς δυνατότητες τοῦ Δ.Λ., ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ διακρίνει ὅτι τὸ *Ὄνομα τοῦ Θεοῦ* ἀποτελεῖ τὴν βασικὴ συνιστώσα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ μονοθεϊστικοῦ ἐθνικισμοῦ, ὁ ὁποῖος μόνιμα προβάλλει, ἀπὸ καθαρὰ κοινωνιολογικὴ καὶ ἱστορικὴ καὶ ὄχι μόνο θρησκευτικὴ ἄποψη, τὸν «Παντοκράτορα Ἀπελευθερωτῆ», «Ὑψιστο Θεὸ Γιαχβέ»: *El Elyon-El Saddayi-Yahweh Elohim* (βλ. Ἔξοδ. δ' 13-14 καὶ κυρίως στ' 2-3, Ψαλμ. ξη' 4 καὶ 18 σὲ συσχετισμὸ μὲ Πράξ. α' 7), δίπλα στὸν Ὅποιο δὲν χωράει καμὴ ἄλλη ἰσότιμη ἢ ὑποτελὲς θεότητα.

● Ὁ Γερμανὸς παλαιοδιαθηκολόγος *Walter Zimmerli* ἀναλύει τὴν παραπάνω θέση προτάσσοντας τὴν πολεμικοῦ χαρακτήρα ὁμολογία:

«Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι Γιαχβέ! (Ψαλμὸς ξη', 8). Μὲ τὴν διακήρυξή αὐτὴ ὁ ἀρχαῖος Ἰσραηλίτης βλέπει ἀπὸ τὴν δική του πλευρὰ τὴν δόξα τῆς Δημιουργίας μὲ εἰκόνες ποὺ παρέλαβε ἀπὸ τὸν εἰδωλολατρικὸ κόσμον τῆς Χαναάν, τῆς Βαβυλώνας καὶ τῆς Αἰγύπτου, χωρὶς νὰ παραλαμβάνει ὅποιονδήποτε θεωρητικὸ Μονοθεϊσμό, ἐπειδὴ οἱ κόσμοι ἀπὸ τοὺς ὁποῖους προέρχεται ὁ Ἰσραὴλ, ὡς φυλὴ, εἶναι Πολυθεϊστικοὶ καὶ Εἰδωλολατρικοί».

Και συνεχίζει ο W. Zimmerli:

«Δὲν ἀπέκρουε τὶς ξένες θεϊκὲς δυνάμεις ἢ πίστη στὸν ἀπελευθερωτὴ Γιαχβέ, ὅσο καὶ ἂν δὲν δεχόταν καμὶ ἄλλη θεότητα παρὰ μόνον τὸν Γιαχβέ. Πρόκειται γιὰ μονοθεϊσμὸ στὴν πράξη, ὄχι ἀπλὰ γιὰ μία διαφορετικὴ θρησκευτικὴ ἐπιλογὴ ἀπὸ τὶς γειτονικὲς πολυθεϊστικὲς πίστεις. Πάντα λαβαίνει ὑπ' ὄψη του ὅτι στοὺς ἄλλους λαοὺς ὑπάρχουν πολλοὶ “θεοὶ” καὶ πολλὲς φορὲς παρασύρεται στὴν εὐκολότερη καὶ ἡδονικότερη λατρεία τοὺς ξεχνώντας καὶ προδίδοντας τὸν Θεὸ τῶν Πατέρων του. Τὸ πρόβλημα λυνόταν μὲ τὴν ἀποδοχὴ, πὼς χωρίζοντας ὁ Ἀληθινὸς Θεὸς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ περιοχὲς τὸ ἔκαμε κατὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν Υἱῶν τοῦ Θεοῦ» (Δευτ. 32, 8).

«Υἱοὶ τοῦ Θεοῦ» λοιπὸν εἶναι προφανῶς οἱ βασιλεῖς-ἐξουσιαστὲς καὶ ἥρωες τῶν διαφόρων λαῶν καὶ ἔθνῶν, οἱ δῆθεν ἀπόγονοι τῶν «θεῶν» ποὺ ἀνάγονται στὶς μυθολογικὲς θεϊκὲς καὶ βασιλικὲς γενεαλογίες, οἱ προερχόμενοι κατὰ τὴν εἰδωλολατρικὴ ἀντίληψη ἀπὸ ἐπιμιξίες ἐπιφανῶν καὶ εὐγενῶν γυναικῶν μὲ τοὺς ἀνύπαρκτους θεοὺς τους -οἱ ὅποιοι δὲν παύουν νὰ ὀνομάζονται μὲν στὰ ἐβραϊκὰ «ἐλοχίμ», δηλαδὴ «θεοί», ἀλλὰ νὰ χαρακτηρίζονται: «δαιμόνια» (Ψαλμ. ε', 6). Στὴν γλῶσσα τῆς Βίβλου οἱ «καρποί», τὰ «σπέρματα» τέτοιων γάμων, ὀνομάζονται σὲ πανανθρώπινο ἐπίπεδο: «ἄνθρωποι», μερικὲς φορὲς «ἰσχυροὶ» ἢ «ὀνομαστοί», ἀλλὰ πάντως ἄνθρωποι (Γέν. στ' 8, κ.λπ.).

• Ἔτσι σύμφωνα μὲ τὴν βιβλικὴ γενεαλογία «*Νεφελίμ*» ποὺ σημαίνει «πεπτωκότες ἄνθρωποι», εἶναι προσδιορισμὸς ποὺ ἀφορᾷ καὶ πάλι ἀνθρώπους, ἀπογόνους τοῦ ἀδελφοκτόνου Κάϊν, σημαίνοντας τοὺς ἰσχυροὺς καὶ μεγαλόσωμους ἔνοπλους πολεμιστὲς, ὅπως ὁ κυνηγὸς *Νεμρώδ* καὶ ὁ Φιλιστιεῖμ (ὁ ἐκ Φιλισταίων) *Γολιάθ* ποὺ τὸν «κατάφερε» ὁ μικρὸς Δαβὶδ καὶ ὄχι ὁ... «*Κεραυνορίχτης Πολέμαρχος Δίας*», ὁ ὁποῖος «ἀναστήθηκε» ἀπὸ τὸν κ. Διακόπουλο μέσα ἀπὸ τὶς σκονισμένες Μυθολογίες γιὰ νὰ τιτανομαχήσει «ξανὰ» μὲ τὶς τερατοφιγοῦρες τῶν Νεομυθολογικῶν «κόμικς» του.

Οἱ Ο' μεταφράζουν τὸν ὄρο *Νεφελίμ* ὡς Γίγαντες, διότι στὰ Ἑλληνικὰ ἢ Προελληνικὴ-Πελασγικὴ λέξι «Γίγας» σημαίνει τὸν σωματώδη ἢ γιγαντόσωμο ἔνοπλο πολεμιστὴ! Καὶ τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ καὶ ἰδανικὸ τῶν πεπτωκῶτων προκατακλυσμιαίων ἀνθρώπων ἦταν ἡ ἀχαλίνωτη βία καὶ ἡ ἄκρατη φιλοσαρκία καὶ πολυγαμία!

Χαρακτηριστικὴ ἢ παλαιοδιαθηκικὴ ἔκφραση ἀπὸ ἄλλη συνάφεια: «Ὁ Ἰσραὴλ ἤμαρτεν καὶ ἐδουλώθη, διότι αἱ γυναῖκες αὐτοῦ ἐπόθησαν τοὺς υἱοὺς Αἰγυπτίων, τοὺς μεγαλοσάρκους»!

• Αὐτὴ ἡ ἀδυναμία τοῦ συγγραφέα τῶν βιβλίων τῆς σειρᾶς «...Ζοῶν ἀνάμεσά μας...» νὰ ἀντιληφθῇ τὸ ἀνυπερβλητὸ «τεῖχος» ποὺ χωρίζει τὴν

Ἰσραηλιτικὴ Μονοθεΐα ἀπὸ τὴν Εἰδωλολατρικὴ Πολυθεΐα καὶ φυσικὰ νὰ συνεκτιμῆσει τὴν Χριστιανικὴ Τριαδολογικὴ Θεολογικὴ Παράδοση τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ποὺ ἐρμηνεύει αὐθεντικὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ ὑπερβαίνει κάθε θρησκευτολογικοῦ τύπου Μονοθεϊσμό, Ἐνοθεϊσμό ἢ φυσικὰ Πολυθεϊσμό, ὀφείλεται στὴν Νεο-Ἐθνικὴ συνείδηση, τὴν ὁποία ἔχει ἀναγάγει σὲ ρατσιστικὴ αὐτόχθονη ἰδεολογία τῶν φανταστικῶν «ΕΛ», ἀπογόνων τῶν ἀνύπαρκτων «Ἐλοχίμ» ἀπὸ τὶς ἐπιμιξίες τοὺς μὲ ἐπιφανεῖς γυναῖκες τῆς ἀρχαιότητος ἢ καὶ τῆς Μυθολογίας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους προέρχεται τὸ «Ἑλληνικὸ Γένος», τὸ μόνον ἄξιο νὰ φέρει τὸν τίτλο «ἄνθρωπος», βάσει τοῦ ἀρχαιολατρικοῦ φρονήματος τοῦ κ. Διακόπουλου, ποὺ ἐδράζεται στὸν βαθύτερο ἐπηρεασμὸ τοῦ ἀπὸ τὸν Νεοεποχιακὸ Ἀποκρυφισμό⁴.

● Γιὰ τὸν Δ.Λ. τὰ πράγματα ἔγιναν ὡς ἐξῆς: ὅσοι ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν *Τιτάνων-Ἐλοχίμ* εἶχαν τὸ σωστὸ DNA, ἔγιναν «ΕΛ» καὶ ἔπειτα Ἑλληνες, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔγιναν τὰ «Κρόνια γένη» - σχεδὸν ὑπάνθρωποι ἢ τέρατα *Νεφελίμ* ποὺ ζοῦν.. μέσα στὰ Τάρταρα τῆς Κοίλης Γῆς!!!

Ἄντιλαμβάνεσθε ὅτι ὁποιοδήποτε θρησκευτικὸ ἀξίωμα ἢ θρησκευτικὴ ἰδέα γεννιέται ἀπὸ μία τέτοια συνείδηση καὶ πίστη, εἶναι ἐκ προοιμίου ἀσύμβατη καὶ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἀλλὰ καὶ τὸ γνήσιο Ρωμαϊκὸ φιλότιμο, καὶ συμβαδίζει μᾶλλον μὲ τὴν «Κρόνια» βαρβαρότητα καὶ δολιότητα ποὺ διεκτραγωδεῖ στὶς νεοειδωλολατρικὲς μυθοπλασίες τοῦ ὁ Δ.Λ.

* * *

Ἡ δική μας γνώμη εἶναι ὅτι ὁ Δ.Λ. παλεύει ἀνεπιτυχῶς στὰ βιβλία τῆς σειρᾶς «*Ζοῦν ἀνάμεσά μας*», νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν ριζικὴ ἀντίφαση μεταξὺ δύο ἀντίθετων ἀντιλήψεων:

α) Τῆς Χριστιανικῆς Βιβλικῆς καὶ Πατερικῆς Παρακαταθήκης, τὴν ὁποία, μέσῳ τῆς παραπλανητικῆς ἐρμηνείας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὀρολογίας καὶ τῆς ἑλληνορθοδόξου Παραδόσεως, χρησιμοποιεῖ παρελκυστικὰ καὶ ἀμαθέστατα.

β) Τῆς Νεοειδωλολατρικῆς μυθευτικῆς καὶ μυθοπλαστικῆς, ψευδοεπιστημονικῆς ἰδεολογίας ποὺ πιστεύει.

Χαρακτηρίζουμε τὸ ἐγχείρημα τοῦ κ. Δ.Λ. «ἀνεπιτυχὲς» ἐπιστρατεύοντες κάθε ἱκμάδα καλῆς θελήσεως ἐκ μέρους μας γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουμε ὡς πηγὴ κάποιων ἰδεῶν μὲ κάποια σοβαρότητα.

Δυστυχῶς ὅμως οἱ δύο αὐτὲς ἀντιλήψεις εἶναι ἀλληλοαναιρούμενες καὶ ἀσύμβατες. Ὅταν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο ἰσχυρίζεται ὅτι «μετέχει» καὶ στὶς δύο, ὅπως ὁ Δ.Λ., τότε ἀναγκαστικὰ μία ἐκ τῶν δύο λειτουργεῖ ὡς προσωπεῖο!

● Δυσὸν θᾶτερον! Ἦ εἶναι ἀγύρτης Ὁρθόδοξος καὶ συνειδητὸς Νεοειδωλόατρες ἀποκρυφιστῆς ἢ πιστὸς Ἑλληνας Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ποὺ κοροϊδεύει τὴν Ἀρχαιολατρικὴ Νεοεποχίτικη πλάνη.

Αὐτὸ τὸ ἀντιφατικὸ προσωπεῖο εἶναι τὸ κλειδὶ τοῦ ἀδίστακτου χρηματοβόρου συγγραφικοῦ καὶ ἐκδοτικοῦ «παραληρήματος» τῶν ἐκδόσεων «ΕΛ», διότι σὲ κάθε περίπτωσι χρειάζονται χρήματα καὶ πονηρὲς «μεθοδεῖες», γιὰ νὰ διατηρήσουν πιστευτὸ τὸ ψευδὲς προσωπεῖο.

Ἔτσι δὲν ὀρρωδοῦν πρὸ οἰουδήποτε βαθμοῦ ἐπιστημολογικῆς, θρησκευτικῆς καὶ λογικῆς διαστροφῆς, προκειμένου νὰ πλασάρουν τὰ γεμᾶτα μυθολογικὲς τερατολογίαι καὶ νεοειδωλόατρικὴ πλάνη ἔντυπα καὶ ἠλεκτρονικὰ προϊόντα τους!

● Οἱ ἀνωτέρω ἰδεολογικὲς θεωρήσεις εἶναι ἀλληλοαναιρούμενες, ἐπειδὴ ἢ πρώτη ἀπὸ αὐτές, ἢ Χριστιανικὴ, ἔχει ὡς χαρακτηριστικὸ φιλοσοφικοκοινωνικὸ καὶ ἀνθρωπολογικὸ στοιχεῖο τὴν Ἀπομύθευσι, ὡς ἀπόρριψη τοῦ *Μυθικοῦ* καὶ τοῦ Ἀνύπαρκτου (informative factor) καὶ τὴν Ἱστορικότητα, ὡς ἐγκατάστασι τοῦ Ἑπερβατικοῦ στὴν Πραγματικότητα (performative factor), ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸν κανεὶς νὰ ἀποξενώσῃ τὴν Θεολογία ἀπὸ τὴν Ἱστορία.

Ὅπως ἔγραφε ὁ διάσημος Ὁρθόδοξος Ρωσοαμερικανὸς θεολόγος π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ: «Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει καὶ ἐλέγχει τὶς δογματικὲς τῆς ἀλήθειαι ὡς πραγματικὰ γεγονότα Ἱστορίας καὶ μόνον στὸ καθαρὰ Λατρευτικὸ τμήμα τῆς Παραδόσεώς τῆς δέχεται κάτι ποὺ μοιάζει μὲ Συμβολισμό, ἐνῶ εἶναι στὴν πραγματικότητα Ρεαλισμός, δηλαδὴ τὴν Κληρυματικὴ διαχρονικὴ ἐρμηνεία τῆς Βιβλικῆς διήγησις, καθὼς καὶ τὸν εὐρύτερο Ὁρθόδοξο πολιτισμὸ (Εἰκονογραφία, Ναοδομία, Ὑμνολογία κ.λπ.)».

Ἀντίθετα ἢ δεύτερη, ἢ Νεοειδωλόατρικὴ, ἐνῶ εἶναι ὄχι μόνον ξεκάθαρος Συμβολικὸς μῦθος, ἀλλὰ ρέπει πρὸς τὴν χυδαία, σκαιὴ καὶ βάνουσι μυθοπλαστικὴ παραχάραξι τῆς σύγχρονης πραγματικότητας, σχεδὸν σὲ κάθε λέξι, πλασσάρεται ὡς «γνήσια» καὶ ἀληθῆς ἐπιστημονικὴ γνώσι ποὺ ἐπιδιώκει νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ ἀφορίσει «ἐκείνους ποὺ παραποίησαν τὴν ἱστορία ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας ἕως σήμερα»!!

* * *

Ἀπόδειξι τοῦ γεγονότος αὐτοῦ εἶναι ἢ παράθεσι, σὲ μῆκος μεγαλύτερο τῶν 2/3 τοῦ βιβλίου «Ἐλοχίμ, Ζοῦν ἀνάμεσά μας», σελ. 106 ἕως 310, ἐκτενῶν ἀποσπασμάτων τοῦ *Τίμαιου* τοῦ Πλάτωνος καὶ τῆς μυθολογικῆς Θεογονίας τοῦ Ἡσιόδου, ὡς... ἱστορικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἐγχειριδίων.

● Ὡς αὐτὸ τὸ σημείο τοῦ βιβλίου, 6ο κεφάλαιο, τὰ σχόλια τοῦ συγγραφέα γιὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, χαρακτηρίζονται ἐπιεικέστατα ἀπὸ

πικρόχολα ἔως καὶ δηλητηριώδη!

Ξαφνικὰ ὅλα ἀλλάζουν. Ἀρχίζει ἀκόμα καὶ «ἔξω» ἀπὸ τὸ βιβλίον νὰ στάζει... μέλι!!! Αὐτὸ συμβαίνει, διότι:

«Πᾶμε νὰ δοῦμε τί λέει ὁ Πλάτωνας στὸν Τίμαιο: ἀπὸ τὸ κείμενο αὐτὸ δὲν παίρνουμε ἀπλὰ πληροφορίες γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ὑπαρξη τῶν Ὀλυμπίων Ἐλ καὶ τῶν Ἐλοχίμ καὶ βέβαια γιὰ τὸ ὅτι πρὶν τὸ 10000 π.χ., ὑπῆρχε ἀνεπτυγμένος πολιτισμὸς καὶ ὄχι μόνο γιδοβοσκοὶ τῆς στέπας».

Ἐδῶ ὁ Δ.Λ. μήπως ὑπονοεῖ ὑποτιμητικὰ τοὺς Σημίτες Ἑβραίους Νομάδες; Ἄν ναί, τότε γιὰ τὸν ὑποτιμᾶ τόσο;

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, στὸν Λόγο του *Κατὰ Εὐνομιανῶν* τοὺς ὁποίους ἐπιτιμᾶ, στηλιτεύων αὐτῶν τὴν ἀμετρίαν, τὸ ἀσεβὲς καὶ τὸ ἄκαιρον τῆς «θεολογίας τους», ὅπως καὶ στὴν περίπτωση τοῦ Δ.Λ., λέγει ὅτι «*ἢ μέλιτος πλησμονὴ καὶ κόρος ἔμετον κατεργάζεται*».

● Σχολιάζει λοιπὸν ὡς ἐξῆς ὁ Δ.Λ. τὴν παράθεση ἀποσπασμάτων ἀπὸ τὸν Τίμαιο τοῦ Πλάτωνος, πρὶν ἀναφερθῆ στὴν Θεογονία τοῦ Ἡσιόδου:

«...ὁ Πλάτωνας μὲ σαφήνεια ὀρίζει, χρησιμοποιώντας γραφὲς παλαιότερες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ του ὅτι ὁ Θεὸς ἔκανε τοὺς πρώτους θεοὺς (μὲ μικρὸ θῆτα)- Ἐλοχίμ καὶ τὸν ὑλικὸ κόσμον. “Ἐβαλε κατόπιν τοὺς Ἐλοχίμ νὰ κάνουν τὸν ἄνθρωπο, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἔκανε τοὺς Ἀγγέλους. Ἐπειτα οἱ Ἐλοχίμ καὶ οἱ Ἄνθρωποι ἔκαναν τοὺς Γίγαντες-Νεφελίμ, κάποιον ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦταν φιλόανθρωποι καὶ ὀνομάσθησαν Ἐλ καὶ ἦταν, βέβαια, καὶ αὐτοὶ θεοί!”. Κλείνοντας τὴν ἐνόητα τοῦ Πλάτωνα θὰ καλέσω ὅλους ἐκείνους ποὺ “κολλᾶνε” ὀνόματα, νὰ μὴ σοκᾶρονται μὲ τὴ χρήση τοῦ ὄρου “θεὸς” μὲ μικρὸ θῆτα: τὸν χρησιμοποιῶ, ἐπειδὴ τὰ ὄντα αὐτά, ποὺ δὲν ἦταν γεννήματα τῆς φαντασίας τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ὑπαρκτά, θεοὺς τὰ ἀποκαλοῦσαν, κι ἔτσι τὰ ἀποκαλοῦμε καὶ ἐμεῖς γιὰ νὰ συνεννοούμαστε. Νὰ ποῦμε ἐπίσης ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ἔφτιαχναν ἀγάλματα ἀπὸ ὄντα ποὺ ἔβλεπαν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βοηθηθοῦν ἀπὸ αὐτὰ ἢ νὰ μὴν πάθουν κακὸ καὶ προσπαθοῦσαν διαρκῶς νὰ τὰ ἐξευμενίσουν μὲ προσφορὰς -θυσιῆς νὰ θέλετε- ρουσφέτια ὅπως λέμε σήμερα. Εἶναι δηλαδὴ πολὺ πιθανό, ἀκόμη καὶ ἂν κάποιον εἶχαν τὴν αἴσθησι τοῦ Θεοῦ-Δημιουργοῦ τῶν ψευτοθεῶν τους, νὰ μὴν ἀπευθύνονταν ἀνοιχτὰ μὲ ναοὺς σ’ Αὐτόν, διότι ἢ δὲν γνώριζαν πῶς ἢ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ναοὺς καὶ θυσιαστήρια στὸ ὄνομά Του. Στὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸν κόσμον ὁ ἕνας καὶ μοναδικὸς Δημιουργὸς Θεὸς -τὸ θῆτα κεφαλαῖο- ἀναφέρεται ἀπ’ ὅλους τοὺς σοφοὺς τῆς κλασσικῆς καὶ ἑλληνιστικῆς περιόδου, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχαν ναοὶ στὸ ὄνομά Του, ἐπειδὴ τὸν θεωροῦσαν ἀπόμακρο, ἀφοῦ αὐτοὶ ἦταν ἀνάξιοι νὰ τὸν πλησιάσουν. Οἱ ναοὶ στοὺς Ὀλυμπίους-Ἐλ ἦταν μνημεῖα εὐγνωμοσύνης γιὰ τὴν νίκη τῶν

Ἔλ ἐναντίον τῶν ὑπολοίπων μισανθρώπων Νεφελίμ, ποῦ ἦταν στήν κυριολεξία ἀνθρωποφάγοι, γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ἔκλεισαν στὰ Τάρταρα! Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη ποῦ ἔδειχναν στὶς τελετές, ζητοῦσαν βοήθεια συλλογικὰ ἢ ἀτομικὰ, ἀφοῦ παμπάλαια παράδοση ἔλεγε ὅτι οἱ Ἔλ πολλὰ δίδαξαν στοὺς ἀνθρώπους καὶ πολλὰ καὶ καλὰ ἀγαθὰ τοὺς προσέφεραν. Βέβαια ἡ βοήθεια αὐτὴ ποτὲ δὲν μπορούσε νὰ ἔλθει, ἀφοῦ οἱ Ἔλ δὲν ἄκουγαν ποτὲ τίς ἰκεσίες τους, ἀποκομμένοι ἀπὸ τὸν κόσμο χιλιάδες χρόνια πρὶν. Τὸ πῶς καὶ γιατί οἱ νικητὲς τῶν Τιτάνων-Νεφελίμ, δηλαδή οἱ Ἔλ, ἀπομακρύνθηκαν ἀπ' τὸν κόσμο θὰ τὸ δοῦμε ἀργότερα».

Ἡ συνέχεια λοιπόν, κατὰ τὸν Δ.Λ., δίδεται στὸ βιβλίο «ΕΛ», μαζὶ μὲ τὸ βιβλίο «Ἐλοχίμ» καὶ τὸ βιβλίο «Νεφελίμ». Τὸ τελευταῖο, περιέχει μόνο σκίτσα δαιμόνων καὶ φωτογραφίες αἰγυπτιακῶν καὶ βαβυλωνιακῶν ἀγαλμάτων εἰδωλικῶν-θεοτήτων, καθὼς καὶ καμπαλιστικὰ-χαλδαϊκὰ καὶ σολωμονικὰ μαγικὰ σύμβολα δαιμόνων, τὰ ὁποῖα δῆθεν παριστάνουν τοὺς «νεφελίμ» σὺν κάτι DVD, -«ὄλα μόνο 29 Εὐρώ!».

● Καὶ τελειώνει τὰ σχόλια ὁ Δ.Λ. μὲ τὰ ἐξῆς καταπληκτικά:

«Καταλήγοντας πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ὁ ὅρος “εἰδωλολάτρης” ἴσως νὰ μὴν εἶναι ὀρθός, ἀφοῦ οἱ λαοὶ δὲν πίστευαν, ἂν καὶ ὀρθότερα θὰ ἔπρεπε νὰ λέμε φοβόντουσαν, κάτι τὸ ἀνύπαρκτο, ἀλλὰ κάτι ποῦ ὑπῆρχε(!!!)... Εἶδαμε ὅτι ὁ Πλάτωνας δὲ θέλει νὰ μιλήσει ὁ ἴδιος γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ τῶν ζώντων ὄντων, ἀλλ' ἀφήνει νὰ μιλήσουν οἱ παλαιότεροι ποῦ τὰ ἔζησαν καὶ εἶναι ἀπόγονοι τῶν Ὀλυμπίων-Ἔλ»!!!

Τὸ μόνο σχόλιο ποῦ μπορούμε νὰ κάνουμε, ἔστω προκαλώντας τὴν θυμηδία τῶν ἀναγνωστῶν εἶναι: ... «τὸ λύκο ἐκουρεύανε, ποῦθε πᾶν τὰ γίδια ἔλεγε!» Καὶ μόνο ἡ ἀντιφατικότητα τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ βάλει σὲ ὑποψίες κάθε ὀρθῶς σκεπτόμενο ἄνθρωπο.

* * *

Συνεχίζει ὁ κ. Δ.Λ. μὲ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς Θεογονίας:

«Αὐτὰ ποῦ οἱ παλιότεροι ἔλεγαν διάσωσε γιὰ ὅλους ἐμᾶς ὁ Ἡσίοδος στὴ Θεογονία του, ἓνα ἀριστούργημα ποιητικὸ, γραμμμένο μὲ ὕφος ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ τοῦ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τὸ ὕφος τοῦ Πλάτωνα εἶναι πιὸ ἐπιστημονικὸ, πιὸ ψυχρὸ, πιὸ μαθηματικὸ! Τὸ ὕφος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι πολὺ πεζὸ καὶ ἀπλοϊκὸ. Τὸ ὕφος ἐνὸς βιοπαλαιστῆ κτηνοτρόφου θὰ ἔλεγε κανεῖς!!! Ὅπως καὶ νὰ ἔχει τὸ πρᾶγμα σὲ τέτοιας ἀξίας ἔργα ἐκεῖνο ποῦ πρέπει νὰ κοιτᾶμε δὲν εἶναι ἡ λογοτεχνικὴ τους ἀξία, ἀλλὰ οἱ γνώσεις ποῦ μᾶς προσφέρονται, μόνο ποῦ στὴν περίπτωση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι σίγουρα παραποιημένες ἀπὸ τοὺς Ἑβδομήκοντα δύο Ἑβραῖους μεταφραστῆς...»!!

Νομίζουμε βασίμως ὅτι δὲν χρειάζονται σχόλια!

Ἄς ρίξουμε καὶ ἑμεῖς μία ματιὰ στὸ κατὰ Δ.Λ. «ἱερὸ» κείμενο τοῦ Ἡσιόδου καὶ θὰ δοῦμε ὅτι πέρα ἀπὸ «ποιητικό», τὸ κείμενο εἶναι «μυητικό», μὲ τὴν ἔννοια πὼς ὅ,τι περιγράφει ὁ Ἡσιόδος τὸ «ἄκουσε» ἀπὸ τὶς Ἑλικωνιάδες Μοῦσες, ὅταν αὐτὲς τὸν «ἔμαθαν τραγουδώντας του γιὰ τὶς μεγάλες ἀλήθειες τῶν Ὀλυμπίων, γνωστῶν σὰν “Ἐλ” (κατὰ τὸν κ. Λιακόπουλο!)», ὅταν ὁ Ἡσιόδος, νεαρὸ βοσκόπουλο σελαγοῦσε στὶς παρυφῆς τοῦ Ἑλικῶνα.

Τραγουδοῦσαν λοιπὸν οἱ Ἑλικωνιάδες:

«Βοσκόπουλο, ἀγαπημένο, μέσα ἀπὸ τοὺς ἄλλους χωρικοὺς διαλεγμένο, ἀλλὰ τὸ ἴδιο σὰν κι αὐτοὺς πονηρὴ ὑπαρξή, κοιλιόδουλε, σὲ διαλέξαμε γιὰτὶ γνωρίζουμε τέλεια τὴν τέχνη τοῦ ψεύδους, ὥστε νὰ φαίνεται ἀληθινό. Ἐπίσης κατέχουμε, ὅταν συνάδει στὴν ἐπιθυμία μας, καὶ τὴν τέχνη τῆς ἀλήθειας. Καὶ μοῦ χάρισαν ραβδὶ κομμένο ἀπὸ δάφνη καρπερὴ, πλουμιστὸ καὶ φύσηξαν στὰ σώψυγά μου μελωδία θεϊκῆς ἔμπνευσης, μὲ τὰ ἀνεξάντλητα λαρύγγια τους ἐκτόξευσαν φωνὴ ἀθάνατη ἀρχίζοντας νὰ ἐξυμνοῦν τῶν ἀθανάτων θεῶν τὴν πρώτη γενιά!».

Πιστεύω δὲν μένει καμία ἀμφιβολία γιὰ τὸ ποιά ὄντα μοῦν τὸν νεαρὸ Ἡσιόδο στὴν ...«θεογονία» του. Πάντως ὄχι οἱ «Ἐλοχίμ» τοῦ κ. Δ.Λ. Ἐὰν τὸ ἀπόσπασμα ἔχει ἀποδοθῆ ὀρθῶς ἀπὸ τὸν κ. Λιακόπουλο, πρόκειται γιὰ πονηροὺς δαίμονες.

● Καὶ συνεχίζει νὰ σχολιάζει τὸν Ἡσιόδο, ὁ Δ.Λ.:

«Οἱ ἀθάνατοι θεοὶ γεννήθηκαν ἀπὸ τὴ Γῆ (γυναῖκες) καὶ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ (Ἐλοχίμ), ὅταν λέει “τῶν ἀνθρώπων” προφανῶς ἔννοεῖ τῶν Ἑλλήνων!!! Ὅσο γιὰ τὴν ἔκφραση “γενάρχης τῶν θεῶν” δὲν εὐσταθεῖ οὔτε βιολογικά, οὔτε ἱστορικά ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Ἡσιόδος μᾶς λέει ὅτι πρὶν ἀπὸ τὸν Δία ζοῦσαν ἄλλοι θεοί! Ὁ θρύλος πράγματι μιλοῦσε γιὰ κτίρια στὸν Ὀλυμπο. Αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ εἶναι μῦθος, ἀλλὰ καὶ πραγματικότητα».

Αὐτὸ εἶναι ἢ... σχιζοφρένεια ἢ θρασύτατη καὶ ξεδιάντροπη κοροϊδία!

● Ἀκολουθῶς ὁ Ἡσιόδος, κατὰ Δ.Λ., ὑμνεῖ τὶς ἐννιὰ Μοῦσες ποὺ προῆλθαν ἀπὸ σαρκικὴ ἔνωση τοῦ Δία μὲ τὴν τιτανίδα Μνημοσύνη... καὶ ξεχωρίζει τὴν Καλλιόπη, ἡ ὁποία «εὐθὺς ὡς τιμήσει μὲ τὴν εὐνοιά του κάποιον ἡγεμόνα ὁ Δίας καὶ τὸν διαλέξει γιὰ νὰ κυβερνᾷ, τότε αὐτὴ τοποθετεῖ στὴ γλώσσα του γλυκὲς δροσοσταλίδες καὶ ρέουν ἄφθονα σοφὰ λόγια, ὥστε νὰ πείσει τοὺς θνητοὺς ὑπηκόους του, νὰ ἀναζητοῦν σ' αὐτὸν μὲ ἀγωνιώδεις ματιὰς σωτηρία καὶ νὰ ὑποτάσσονται στὶς ἀποφάσεις του γιὰ τὶς νομικὲς καὶ ἄλλες ἀντιγνωμίες τους».

Καταπληκτικὴ περιγραφή, ὄχι βέβαια ὅσων θέλει νὰ ἀποδείξει ὁ Δ.Λ. γιὰ Ἐλοχίμ, νεφελίμ καὶ σαρκικὲς μίξεις ἀνθρώπων μὲ ὄντα «ἄλλης

φύσεως», ἀλλὰ τοῦ τρόπου ποὺ ἐγκαθιστοῦσαν οἱ πονηροὶ Δαίμονες τὶς εἰδωλολατρικὲς ἐξουσίες, Βασιλικὲς καὶ Τυραννικὲς, μετὰ τὴν ἐξοδὸ τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὕας ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Ὁχι βέβαια ὅτι μποροῦσαν νὰ «γονιμοποιήσουν» τὶς γυναῖκες καὶ τὶς κόρες τῶν εἰδωλολατρῶν ἀρχόντων στὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ ὅπωςδήποτε μποροῦσαν, καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα, νὰ ἐπηρεάσουν τὸν πεπτωκότα νοῦ τοῦ ἀρχαίου ἀνθρώπου καὶ ἀπὸ «ἡγεμόνα» νὰ τὸν μετατρέψουν σὲ δουλικὸ ὄργανο παραγωγῆς πονηρῶν, αἰσχυρῶν καὶ τὸ κυριώτερο, φανταστικῶν καὶ φαντασιακῶν λογισμῶν καὶ προλήψεων!

● *Μὲ τὶς Μοῦσες Θάλεια καὶ Μελπομένη συνενρέθη ἐπίσης ὁ σαῖτιστὴς Ἀπόλλωνας - «Ἀκερσεκόμης» κατὰ τὸν Δ.Λ., καὶ ἀπὸ αὐτὸν κατάγονται ὅσοι εἶναι ραψωδοὶ καὶ λυράδηδες! Μὲ ἓνα λόγο «Πρῶτα γεννήθηκαν οἱ θεοὶ (Ἐλοχίμ) καὶ ἡ Γῆ (τὸ ὑλικὸ σύμπαν), κι ὁ Οὐρανὸς (ὁ κόσμος τῶν πνευμάτων). Ἐπειτα κάποιοι «οἱ Ὀλύμπιοι-Ἔλ καὶ οἱ Τιτᾶνες-Νεφελίμ γεννήθηκαν ἀπὸ τοὺς θεοὺς (Ἐλοχίμ), ποὺ δώρισαν στοὺς ἀνθρώπους κάθε ἀγαθό».*

Σχόλιο Δ.Λ.: «Ἐδῶ ἔχουμε πλήρη ταύτιση, Ἡσιόδου, Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ Ἐνώχ»!!!

Ἀντιφάσκων ὁ Δ.Λ., συνοψίζει:

«Πρῶτα γεννήθηκε τὸ Χάος (ὄχι οἱ θεοὶ Ἐλοχίμ!), μετὰ ἡ ὠραιόστηθη Γῆ ποὺ περιλάμβανε καὶ τὰ Τάρταρα καὶ μετὰ ὁ Ἔρωτας ὁ κάλλιστος ἀνάμεσα στοὺς Θεοὺς. Τὸ Χάος γέννησε τὸ Ἔρεβος καὶ τὴ Νύχτα ποὺ συνενρέθηκαν ἐρωτικὰ καὶ γέννησαν τὴν Ἡμέρα καὶ τὸν Αἰθέρα. Ἡ Γῆ γέννησε τὸν Οὐρανό, καὶ τὸν ἀφρισμένο Πόντο, χωρὶς ἐρωτικὸ πάθος! Μετὰ ὅμως ἡ Γῆ ἐνώθηκε παθιασμένα μὲ τὸν Οὐρανὸ καὶ γέννησε τὸν Ὁκεανὸ καὶ τὸν Ὑπερίωνα, τὸν Κρόνο, τὴ Ρέα καὶ τὰ ἀδελφία τοὺς ὑπόλοιπους Τιτᾶνες», δηλαδὴ «θεοὺς» στὴν προελληνικὴ Πελασγικὴ διάλεκτο, τοὺς ὁποίους ἡ Τηθὺς (κόρη τοῦ Πόντου) προκαλοῦσε μὲ ἐρωτικὰ καλέσματα!

«Ἀπ' ἐδῶ, σχολιάζει ὁ Δ.Λ., ἀρχίζει ἡ περιγραφή τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐλοχίμ μὲ τὶς γυναῖκες τῆς Γῆς. Ἐπειτα ἐκδηλώθηκε ἡ ἀντίθεση τοῦ Κρόνου μὲ τοὺς ἐκπεσόντες “γιοὺς τοῦ Θεοῦ” (Ἐλοχίμ) ποὺ τὸν ὀδήγησε στὴν ἡγετικὴ θέση μεταξὺ τῶν “γιῶν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς”» (σελ. 215).

* * *

Ἡ Θεογονία ἔχει κινητήριο μοχλὸ τὸν Σαρκικὸ ἔρωτα, τὴν «ἱερά» Πορνεία καὶ τὴν Μοιχεία καὶ ἀποτέλεσμα τὴν Βία, τὸν Φόνο (ἀνθρωποθυσίες) καὶ τὴν Καταστροφή!

Σὲ θαυμαστὴ συνεργασία: Ἡ ἀνθρωποφάγος ἐξουσία τῆς αἱμοσταγοῦς *Θυματοποίησης* («φαρμακοὶ» ἀποδιοπομπαῖοι τράγοι) καὶ ἡ εἰδωλολατρικὴ

θηρσκειά τῆς ψευδοῦς Θεοποίησης (προσωποποίηση φυσικῶν δυνάμεων καὶ ἀνθρωπίνων παθῶν)!

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος, ἄριστος γνώστης τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ποιήσεως καὶ ποιητῆς ὁ ἴδιος, ἀπαλλαγμένος ὁμως, λόγω τῆς ἐνοικούσης αὐτῷ Θείας Χάριτος, τῆς ἐπηρείας τῶν... Μουσῶν, τουλάχιστον κατὰ τὸν τρόπο πὸ ἐπηρεάστηκε ὁ νεαρὸς Ἡσίοδος..., ἐπιφυλάσσει σκληρὰ λόγια γιὰ ὅσα ὑπερήφανα πνεύματα τολμοῦν νὰ χρησιμοποιοῦν λόγια καὶ ἀλήθειες τῆς Ἁγ. Γραφῆς, συνταυτίζοντάς τα μὲ ὑπαρκτὰ ἢ ἀνύπαρκτα εἰδωλολατρικὰ κείμενα, κινούμενοι ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς τῶν αἰμοβόρων καὶ πορνικῶν ἐπιθυμιῶν καὶ παθῶν τους:

«Εἰ δέ τις θηρίον ἐστὶ πονηρὸν καὶ ἀνήμερον καὶ ἀνεπίδεκτον πάντη λόγων θεωρίας καὶ Θεολογίας, μὴ ἐμφωλευέτω ταῖς ὕλαις κακοῦργος καὶ κακοηθῶς ἵνα τινὸς λάβηται δόγματος ἢ ρήματος, ἀθρόως προσπηδήσαν, καὶ σπαράξῃ τοὺς ὑγιαίνοντας λόγους ταῖς ἐπηρείας, ἀλλ' ἔτι πόρρωθεν στηκέτω καὶ ἀποχωρεῖτω τοῦ ὄρους ἢ λιθοβοληθήσεται καὶ συντριβήσεται καὶ ἀπολεῖται κακῶς κακός· λίθοι γὰρ τοῖς θηριώδεσιν οἱ ἀληθεῖς λόγοι καὶ στερροί. Εἴτε πάρδαλις εἶη, συναποθησκέτω τοῖς ποικίλιμασιν... εἴτε τί ἄλλο τῶν ὠμοβόρων καὶ ἀποβλήτων τῶ νόμῳ καὶ οὐ καθαρῶν εἰς βρῶσίν τε καὶ ἀπόλαυσιν...»⁵.

● Ὅπερ σημαίνει:

«Ἄν κάποιος εἶναι ἐμπαθῆς καὶ πανοῦργος σὰν ἀνθρωπόμορφο “θηρίο”, παντελῶς ἀνεπίδεκτος πνευματικῆς ἐμπειρίας καὶ θεολογικῆς γνώσεως, νὰ μὴν ψάχνει παράνομα καὶ ξεδιάντροπα τὸ ὑλικὸ τῶν θεόπνευστων Γραφῶν καὶ τῶν γνησίων ἐρμηνευτῶν τους, γιὰ νὰ ἀρπάξῃ κάποια δογματικὴ ἀλήθεια ἢ φράση καὶ ἀφοῦ συσπειρωθεῖ πίσω της, παραχαράσσοντάς την, “κόψει” τὴν ὑπερβατικὴν πραγματικότητά στὰ μέτρα του. Ἄλλὰ νὰ μείνῃ μακριὰ ἀπὸ τὴν ὑποκριτικὴ ἀναζήτηση καὶ γνώση τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀλλιῶς τὰ ἀλλοιωμένα θεῖα καὶ ἱερὰ παραδοσιακὰ λόγια θὰ γίνουν πέτρες ἐναντίον του καὶ θὰ ἀπολεσθεῖ κακὴν κακῶς! Ἀκόμα καὶ ἂν πονηρὰ σκεπτόμενος, ἄλλα λέει καὶ ἄλλα πιστεύει, θὰ ἀφανισθεῖ ἀπὸ τὶς ἀντιφάσεις του. Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα βεβαίως, ἂν ἀποδειχθεῖ εὐθέως ἀντίχριστος καὶ αἰρετικὸς καὶ ἄρα ἀκατάλληλος γιὰ νὰ δώσει καὶ πνευματικὴ τροφή καὶ Ὁρθόδοξο ἐκκλησιαστικὸ βίωμα...».

B) Θρησκευτολογικὸ σχόλιο

Ἡ Βίβλος, παρουσιάζεται, ἀπὸ ὀρισμένους παλαιοὺς καὶ σύγχρονους νεοπαγανιστές, ὅπως ὁ Δ.Λ., ἀπλοϊκὴ καὶ παραχαραγμένη ἕως χυδαία καὶ ἀνήθικη, ἐπειδὴ δὲν διστάζει νὰ χρησιμοποιοῦσιν ὅλη τὴ γκάμα λέξε-

ων, εικόνων και εκφράσεων τῆς ἀνθρώπινης μεταπτωτικῆς ἱστορικῆς ἐμπειρίας, γὰρ νὰ ξεσκεπάσει τὸν Μῦθο καὶ τὰ Εἰδῶλα τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς πραγματικότητος, πὸ τὸ ἰδεομυθευτικὸ Εἰδῶλολατρικὸ Παράδειγμα προωθεῖ μὲ ἐξωραϊστικὸ ἕως καὶ Ρομαντικὸ ποιητικὸ τρόπο.

● Π.χ. ἡ Ἁγία Γραφή, δὲν διστάζει νὰ ἀποκαλέσει τὴν ἀνθρώπινη ἀσθένεια ὡς «μαλακία» καὶ νὰ ἀπομυθεύσει (ὄχι ἀπλῶς νὰ «ἀποσυμβολίσει», ὅπως κάνουν οἱ σύγχρονοι κήρυκες τῆς Ἀρχαιολατρικῆς - γράφε νεοαποκρυφιστικῆς διανόησης), τὶς «ἀναφανδὸν πορνεῖες καὶ μοιχεῖες» πὸ διδάσκουν τὰ «ἱερά» ἀρχαιοελληνικὰ κείμενα⁶, χρησιμοποιοῦντας ἐκφράσεις τύπου «γαμοῦσιν καὶ ἐγκαμίζονται» (Ματθ. κβ' 45-46), προκειμένου νὰ «κατεδαφίσει» ἀκόμη καὶ Ἰουδαϊκὲς θρησκευτικὲς προλήψεις.

Πολλῶ μᾶλλον, ὅταν ἀποϊεροποιεῖ καὶ γελοιοποιεῖ ὅλους τοὺς παγανιστικοὺς *μυθικοὺς συμβολικοὺς κώδικες* καὶ *μυθολογικὲς γενεαλογίαις* τῶν διαφόρων παγανιστικῶν θεοτήτων πὸ προέρχονται ἀπὸ τὶς θρησκευτικὲς ἀντιλήψεις περὶ τῶν «ἱερῶν» μίξεων καὶ «γάμων» τῶν ψευδῶν θεῶν -δηλαδὴ τῶν εἰδῶλολατρικῶν «θεῶν» καὶ δὴ τοῦ κορυφαίου τῶν Διὸς καὶ τῶν βαρβάρων «ὁμολόγων του».

Αὐτοὶ οἱ «*Βασιλικοὶ κατάλογοι ἢ κώδικες γενεαλογίας*» ἐμφανίζονται μὲ κάθε ἐκφανση τοῦ πανανθρώπινου θρησκευτικοῦ φαινομένου. Ἀπὸ τὸν «ἀρχέγονο» φυσιολατρικὸ Ἀνιμισμὸ καὶ τὴν χυδαιότερη Σαμανιστικὴ Μαγεία, τὴν βαρβαρικὴ Χαλδαϊκὴ καὶ Περσικὴ Ἀστρομαντεία, Πυρολατρία καὶ Δαιμονολογία ἕως τὴν Δυτικὴ «Ἵπερβόρεια» Δρυϊδικὴ καὶ Ρουνικὴ Μυθολογία καὶ φυσικὰ τὴν ἐκλεπτυσμένη ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἢ καὶ τὴν σύγχρονη Ἰνδοσινικὴ Εἰδῶλολατρία. Διότι ὅλοι οἱ ἥρωες σωτῆρες, ἐθνικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ ἀναμορφωτές, στρατηλάτες καὶ κατακτητές, σύνολης τῆς ἀνθρωπότητος, ἀναφέρονται ὡς «γιοὶ θεῶν».

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ μπορεῖ ἐπίσης νὰ ταυτιστεῖ θεολογικά, μὲ τὸ καινοδιαθηκικὸ «καθ' ἡμῶν χειρόγραφο» πὸ ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Κολασσαεῖς Ἐπιστολή του, τὸ ὁποῖο ἐξήλειψε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ὅποιος ἐπίσης μὲ τὴν Σάρκωσή Του ἐκ Παρθένου, πέρασε ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἴδιο δρόμο μὲ τοὺς ἄλλους σπουδαίους ἀνθρώπους, ὡς *Υἱὸς Θεοῦ* ἀλλὰ καὶ *Υἱὸς ἀνθρώπου*. Μόνον πὸ ὁ Χριστός, ἀντίθετα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους δὲν ἐξήσκησε τὴν θεϊκὴ, βασιλικὴ καὶ προφητικὴ του ἐξουσία ἐγκοσμῶς, σὲ κατορθώματα, ἄθλους καὶ ἐπιτεύγματα ἀνθρώπινης δόξας, ἀλλὰ τὴν θυσίασε «*προσηλώσας τῷ Σταυρῷ*». Δηλαδὴ κάρφωσε ἐπάνω στὸ «Πανάγιο Ξύλο τοῦ Σταυροῦ», μαζὶ μὲ τὸ Θεανθρώπινο Σῶμα Του, τὸ «χειρόγραφο», σὰ νὰ λέμε τὴν ἀπόδειξη τῆς ψευδοῦς «θεϊκῆς» ἐξουσίας τοῦ *Ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου*,

δηλαδή τις *Μυθολογικές Βασιλικές Γενεαλογίες* που ισχυρίζονταν ότι οι άνθρωποι «καταγόμαστε» από ψευδείς θεούς, με πρώτο τὸν Διάβολο, Ἄρχαϊο Ὁφι καὶ Σατανᾶ. Ἔτσι ὁ Χριστὸς τις καταδίκασε καρφώνοντάς τες στὸ Σταυρὸ καὶ τις ἐξαφάνισε, ὅταν μὲ τὸ καινὸ δοξασμένο καὶ μεταμορφωμένο Θεανδρικό Σῶμα Του Ἀνέστη!

● Αὐτές, λοιπόν, οἱ φανταστικές εἰδωλολατρικές δῆθεν θεϊκές γενεαλογίες ἔμειναν στὸν Ἄδη μαζί μὲ τὸν Διάβολο, ὁ ὁποῖος ἐκεῖ στὸν πρωτοτικό Παράδεισο τις ἐνέπνευσε στὸν πρωτόπλαστο, μὲ τὴν φιδίσια πρότασή του, τὸ δαιμονικὸ εὐαγγέλιο «ἔσεσθε ὡς θεοί».

Ἱστορικά καὶ ἀνθρωπολογικά, βεβαίως, αὐτοὺς τοὺς σατανικοὺς μυθικοὺς εἰδωλολατρικοὺς κώδικες τῆς δῆθεν θεϊκῆς καταγωγῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ προϋπάρχοντες «θεούς», μετέτρεψαν σὲ Γενικοὺς (Γένους) ἐννοιολογικοὺς κώδικες καὶ φιλοσοφικές Ἰδέες, δηλαδή σὲ προσιτὴ στὸν ἀνθρώπινο νοῦ, σχετικὴ καὶ ὄχι ἀπόλυτη, ὅπως διαφημίσθηκε διαχρονικά, «Γνώση» οἱ Ἀρχαιοελληνικές Θεογονίες καὶ δὴ ὁ Πλατωνισμὸς, διὰ τῆς ἐκλογικευτικῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς ὄχι καὶ ἀπομυθευτικῆς, διαδικασίας τῆς *Δογματιστικῆς Μεταφυσικῆς* διευρύνοντας τὴν μεταπτωτικὴ φθορὰ τῆς φύσης μας.

Ἔτσι μετατράπηκαν οἱ *Μυθολογικές ἀρχαϊκές ἀναμνήσεις* τῆς ἀνθρώπινης πτώσεως καὶ ἀποστασίας ἀπὸ τὴν ἀληθῆ γνώση καὶ συνάφεια μὲ τὸν ἀληθινὸ Τριαδικὸ Θεὸ καὶ Δημιουργό μας, σὲ φιλοσοφικά Ἀξιώματα περὶ Κόσμου!

● Μιὰ τέτοια φιλοσοφικὴ τοποθέτηση, ὅπως ἡ Πλατωνικὴ, μεταφέρει τοὺς σεξουαλικοὺς συμβολισμοὺς τῶν θεϊκῶν γάμων καὶ μίξεων ἀκόμη καὶ στὶς ἀπαρχές τῆς Δημιουργίας, στὴν δομὴ καὶ κίνηση τοῦ ὁρατοῦ κόσμου, τῶν ἀστέρων καὶ πλανητῶν μέσω τῆς χρήσεως τῆς Μουσικῆς Κοσμικῆς κλίμακας, στὸν *Τίμαιο* ὅπου οἱ μίξεις τῶν κοσμικῶν Τόνων καὶ ὑπό- καὶ μίξο-τόνων τῆς *Οὐράνιας ἀρμονίας* (Γενικὴ Ἰδέα) συμβολίζουν τὰ παραγόμενα κοσμικὰ ἐπίπεδα ὑπάρξεως, ἀφοῦ ταυτίζονται μὲ μυθικὰ ὄντα ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τις γαμικές συνενυρέσεις ἀνώτερων καὶ κατώτερων θεῶν καὶ θεαινῶν μὲ τὰ διάφορα μυθικὰ γένη ἡμίθεων καὶ θνητῶν!⁷.

Ἴδου οἱ ἀρχές καὶ οἱ ἀπαρχές ἀφ' ἑνὸς τῆς «ὑπερσύγχρονης μαγικῆς καὶ δημοφιλοῦς ἐπιστήμης» τῆς Ἀστρολογίας καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς «επαναστατικῆς καὶ ἀποκαλυπτικῆς» σκέψης τοῦ σύγχρονου «διανοητῆ, συγγραφέα καὶ ἐπιστήμονα» Δ.Λ.!

* * *

Ἦμως τὸ «κατόρθωμα» αὐτὸ μπόρεσε νὰ ὀλοκληρωθεῖ καὶ νὰ γίνεῖ μοντέρνα Νεοεποχιακὴ ἢ, ἂν θέλετε, Νεοταξικὴ πράξη καὶ πρακτικὴ,

μόνο με τη βοήθεια πού τοῦ πρόσφερε ὁ μεταχριστιανικὸς *Νεοπλατωνικὸς Ἑρμητισμὸς*, ὁ ὁποῖος τροφοδότησε, μαζί με τὸν ἐπίσης μεταχριστιανικὸ *Ἰουδαϊκὸ Καμπαλικὸ Ἀποκρυφισμὸ* καὶ τὴ *Γνωστικὴ παραχάραξη τοῦ Χριστιανισμοῦ*, κάθε Αἰρετικὴ, Ἀποκρυφιστικὴ καὶ Νεοειδωλολατρικὴ ἰδεολογικὴ ἢ καὶ θρησκευτικὴ κίνηση τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς με κορυφαία τὴν *Θεοσοφικὴ Μύηση τῆς Blavatsky* καὶ τὶς *Ἀνατολικὲς Γκουρουϊστικὲς διαλογιστικὲς καὶ νεοσατανιστικὲς τεχνικὲς Αὐτοεξέλιξης*.

Ἐξ οὗ ἡ *θεοσοφικὴ - ἀποκρυφιστικὴ* ριζικὴ διάκριση τῶν ἐκπεσόντων Ἀγγέλων, πού ἐπινόησε ἡ «κατηχήθηκε» καὶ ἀπλῶς δημοσίευσε ὁ Δ.Λ., σὲ «Ἐωσφορικοὺς» - *ἐλοχίμ* καὶ «Σατανικοὺς» - *δαίμονες* πού ἐπινόησε ἡ «κατηχήθηκε» καὶ ἀπλῶς δημοσίευσε ὁ Δ.Λ. στὰ «ἔπη» του.

● Ἐρμηνεύεται ἡ μυθοποιητικὴ αὐτὴ τάση ἐπίσης, με ἓνα ἄλλο χαρακτηριστικότερο στοιχεῖο τῆς *Γνωστικῆς-Θεοσοφικῆς σκέψης*: Τὴν *ἐξελικτικιστικὴ κοσμοαντίληψη*.

Αὐτὴ ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα τὴν διαρκῆ ἐπινόηση ἐνδιαμέσων «ὄντων» ἢ καὶ ἀπροσώπων «ἐπιπέδων», «καναλιῶν», «καταστάσεων ὑπαρξης» καὶ κοσμικῆς συνειδητότητας.

Ἔτσι, προβλέπονται: ἐξωανθρώπινα «Ἐπερόντα», ὅπως οἱ «Φωτισμένοι Διδάσκαλοι τῆς Θεοσοφικῆς Παγκόσμιας Ἱεραρχίας τῆς Λευκῆς Ἀδελφότητος» πού κατοικοῦν στὶς Μυστικὲς ὑπόγειες πόλεις «Ἀγκάρθα» καὶ «Σαμπάλα» τῆς «Κοίτης» ἢ «Μέσης» Γῆς, καθοδηγώντας τοὺς μύστες στὰ διάφορα ἐπίπεδα «συνειδητότητας καὶ αὐτογνωσίας», γιὰ κατέχουν τὰ κωδικὰ «τονικὰ» κλειδιά τῶν διαφόρων συμπαντικῶν ἐπιπέδων, με τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ συντονιστεῖ διαλογιζόμενος ὁ μύστης, ὥστε νὰ «περάσει» ἀπὸ τὸ ἓνα κοσμικὸ ἐπίπεδο στὸ ἐπόμενο, «ρυθμίζοντας» ἀνάλογα τὰ διάφορα «ἐνεργειακὰ κέντρα» τοῦ σώματός του.

Ἡ «ρύθμιση» γίνεται ἀνάλογα πάλι σὲ ποῖο σύστημα διαλογιστικῆς Ἐνεργείας ὑποτάσσεται καὶ ὑπηρετεῖ ὁ κάθε μύστης: π.χ. Τὸ θεοσοφικὸ σύστημα τῶν Ἰνδουϊστικῶν-βουδιστικῶν «ἐπὶ *Chakras*» ἢ τὸ Καμπαλικὸ σύστημα τῶν «δέκα *Zephirot*».

● Ὁ *a priori* μυθοπλαστικὸς αὐτὸς τρόπος σκέψης ὁδηγεῖ νομοτελειακὰ στὴν ἐπινόηση τῶν «νεφελίμ», ἐνδιαμέσων ὄντων με κακὴ φύση, μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ «ἐλοχίμ». Στὸ «αἰώνιο» παιχνίδι, δηλαδή, «Καλῶν-Κακῶν», πού κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κάνει χωρὶς τὸν ἄλλο.

* * *

Ἐκεῖ, δηλαδή στὴ διαιώνιση τοῦ βασικότερου ἀνθρώπινου προβλήματος «*Τῆς προελεύσεως καὶ ὑπάρξεως τοῦ κακοῦ στὸν κόσμον*», ὁδηγεῖ ἡ διαστρεβλωτικὴ ἐρμηνεῖα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἡ δογματικὴ παρέκκλιση ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ ἐρμηνεῖα, ἡ ὁποῖα γνωρίζει μόνο

μία «κτίση» υπεράνθρωπων όντων, τήν Ἀγγελική, ἡ όποία διαιρέθηκε μερικῶς καί ὄχι όντολογικῶς, σέ Ἀγγέλους καί Δαίμονες, μέ τήν Πτώση τοῦ Ἄρχοντος Ἀρχαγγέλου Ἐωσφόρου, ὁ όποίος στά βιβλία τοῦ Δ.Λ. περιορίζεται σέ ρόλο ἀποκλειστικά σκιῶδη, ἐνῶ τὰ υπόλοιπα Ἀγγελικά Τάγματα «ἐξαφανίζονται» ἐμπρός στήν «ἐπέλαση τῶν Ἐλοχονεφελίμ».

Βεβαίως ὅλη αὐτή ἡ φρενοβλαβής παραχάραξη προκαλεῖται ἀπό τὸ πασιφανές καί διάχυτο στά βιβλία τοῦ Δ.Λ. «ΕΛ, ΕΛΟΧΙΜ, ΝΕΦΕΛΙΜ», Νεοειδωλολατρικὸ-Ἀρχαιολατρικὸ φρόνημα, τὸ όποίό «σώνει καί καλά» θέλει, «Κλείνοντας» (ἔτσι καλεῖ τὸν ἐπίλογο τοῦ βιβλίου-ίλαροτραγωδία «Ἐλοχίμ - Γιατί καί πῶς ζοῦν ἀνάμεσά μας»), νά προωθήσει τοὺς «Ἐλοχίμ» καί τοὺς «Ἐλ» ὡς τοὺς «κατεδαφισμένους καί ξεχασμένους» Ὀλύμπιους Θεούς.

Περαιτέρω εἶναι σαφές ὅτι τὰ ἀνωτέρω δεδομένα ποὺ συνθέτουν τὸν σαφῶς ἐξω-ορθόδοξο χαρακτῆρα τοῦ «πιστεῦω» τοῦ κ. Δημοσθένη Λιακόπουλου, ὄχι μόνο δὲν ἀποτελοῦν θετική πρόβλεψη γιά τὸ πολιτικὸ βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας στὸ μέλλον, ἀλλὰ μᾶλλον εἶναι ἀντιλήψεις καί ἀπόψεις ποὺ στόχο ἔχουν νά κινήσουν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ὀρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ ἐν γένει (καί μόνο ἡ ἐξευτελιστική παρουσίαση καί τηλεοπτική χρήση τῆς εικόνας τοῦ Βλαδίμηρου Πούτιν ἀρκεῖ!).

● Τὸ ζήτημα γιὰτὶ ὁ κ. Λιακόπουλος «μεγαλύνει» τήν Ὀρθοδοξία καί τὸν Ἑλληνισμό, ἐνῶ ἀντικειμενικά ὑπονομεύει καί τὰ δύο, πρέπει σίγουρα νά ἀπασχολήσει σοβαρὰ τοὺς ἀρμοδίους.

Ἐμεῖς ὡς ὑπεύθυνοι Ποιμένες τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας προσδοκοῦμε ταπεινὰ τὴν μετάνοιά του καί τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὶς πλάνες του, γιά τὰ όποία εὐχόμεθα ἐγκαρδίως.

(*) Περιοδ. «Θεοδρομία» Θεσσαλονίκης, ἔτος ΙΑ', τ. 1/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2009, σελ. 105-134. Ἐπιμέλ. ἡμέτ.

1. Πρβλ. ΑΘ. ΧΑΣΤΟΥΠΗ, *Μορφολογικὲς προϋποθέσεις κατανόησης τῆς Γραμματείας τῆς Π. Διαθήκης*, Ἀθήνα 1981.
2. Βλ. τὸ βιβλίό τοῦ Δ.Λ. *Οἱ Ἐλ*, σ. 67.
3. Πρβλ. Μοναχοῦ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΒΛΙΑΓΚΟΦΤΗ, *Ὠριγένης καί Ἀποκρυφισμός*, ἐκδόσεις «Παρακαταθήκη», σελ. 26.
4. Βλ. σελ. 179, ὅπου πληροφοροῦμεθα μέσῳ «γνωστῆς του Βιολόγου» ὅτι τὸ DNA τῶν Ἑλλήνων, τὸ φέρουν 70.000.000 ἄτομα καί εἶναι διαφορετικὸ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τῆς Μεσογείου!
5. *Λόγος κατὰ Ἐνόμιανῶν*.
6. Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, *Πρὸς τοὺς νέους, ὅπως ἂν ἐξ Ἑλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων*.
7. Βλ. JOHN McNEIL, *The Myth of Invariance*.